

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/136/EK

(2009. gada 25. novembris),

ar ko groza Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvu 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē un Regulu (EK) Nr. 2006/2004 par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā

Dokuments	attiecas	uz	EEZ
------------------	-----------------	-----------	------------

Oficiālais Vēstnesis L 337 , 18/12/2009 Lpp. 0011 - 0036

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu [1],

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu [2],

ņemot vērā Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja atzinumu [3],

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru [4],

tā kā:

(1) Komisija regulāri pārskata piecu direktīvu, kas veido pašreizējo tiesisko regulējumu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu jomā darbību (Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/19/EK (2002. gada 7. marts) par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (Piekļuves direktīva) [5], Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) [6], Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) [7], Direktīva 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) [8] un Direktīva 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) [9] (turpmāk visas kopā "pamatdirektīva un īpašās direktīvas")), lai jo īpaši apzinātu nepieciešamību izdarīt tajās grozījumus, lai ņemtu vērā tehnoloģiju un tirgus attīstību.

(2) Šādā nolūkā Komisija izklāstīja savus atzinumus 2006. gada 29. jūnija Paziņojumā Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu ES tiesiskā regulējuma pārskatīšanu.

(3) Elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu ES tiesiskā regulējuma reforma, tostarp pastiprinot noteikumus par lietotājiem ar invaliditāti, ir nozīmīgs solis vienlaicīgā virzībā uz Vienotas Eiropas informācijas telpas un iekļaujošas informācijas sabiedrības izveidi. Šie mērķi ir iekļauti informācijas sabiedrības izveides stratēģiskajā pamatplānā, kas izklāstīts Komisijas 2005. gada 1. jūnija Paziņojumā Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "Iniciatīva i2010 – Eiropas informācijas sabiedrība izaugsmei un nodarbinātībai".

(4) Universālā pakalpojuma būtiska prasība ir nodrošināt lietotājus pēc to pieprasījuma ar pieslēgumu publiskajam komunikāciju tīklam noteiktā atrašanās vietā par pieejamu cenu. Šī prasība attiecas uz vietējo, valsts mēroga un starptautisko telefona savienojumu nodrošināšanu, faksimila sakariem un datu sniegšanas pakalpojumiem, kuru nodrošināšanu dalībvalstis var ierobežot līdz tiešo lietotāju galvenajai atrašanās vietai vai

dzīvesvietai. Nedrīkstētu pastāvēt ierobežojumi tehniskajiem līdzekļiem, ar kuriem šos pakalpojumus nodrošina, ļaujot izmantot kabeļu vai mobilo tehnoloģiju, kā arī ierobežojumi attiecībā uz to, kuri operatori pilda daļu vai visas universālā pakalpojuma saistības.

(5) Datu savienojumam ar publisko komunikāciju tīklu noteiktā atrašanās vietā vajadzētu būt spējīgam uzturēt datu apmaiņu tādā ātrumā, kas ir pietiekams piekļuvei tiešsaistes pakalpojumiem, tādiem kā tiem, kurus nodrošina publiskais internets. Attiecīgā lietotāja interneta pieejas ātrums var būt atkarīgs no vairākiem faktoriem, ietverot interneta nodrošinātāja(-u) pieslēgumu, kā arī attiecīgo pieslēguma izmantošanas lietojumprogrammu. Datu pārraides ātrums, kādu var uzturēt viens pieslēgums publiskajam komunikāciju tīklam, ir atkarīgs no abonenta gala iekārtas iespējām, kā arī no pieslēguma. Šā iemesla dēļ nav jānosaka īpašs datu vai bitu pārraides ātrums Kopienas līmenī. Ir vajadzīga elastīga pieeja, lai ļautu dalībvalstīm vajadzības gadījumā veikt pasākumus nolūkā nodrošināt to, ka datu savienojums spēj uzturēt datu pārraides apmierinošu ātrumu, kas ir pietiekams, lai nodrošinātu piekļuvi internetam, kā to noteikušas dalībvalstis, pienācīgi ņemot vērā valsts tirgu īpašos apstākļus, piemēram, joslas platumu, ko attiecīgajā dalībvalstī izmanto vairākums abonentu un tehnoloģiskās iespējas, ar noteikumu, ka šo pasākumu mērķis ir novērst traucējumus tirgū. Ja, pienācīgi ņemot vērā izmaksas un ieņēmumus, kā arī nemateriālo labumu, ko nodrošina attiecīgo pakalpojumu sniegšana, šādi pasākumi konkrētajam uzņēmumam rada netaisnīgu slogu, to izmaksas var iekļaut universālā pakalpojuma saistību jebkurā neto izmaksu aprēķinā. Var arī nodrošināt tīkla pamata infrastruktūras alternatīvu finansēšanu, saskaņā ar Kopienas tiesībām vai nu piesaistot Kopienas finansējumu, vai veicot valsts pasākumus.

(6) Šis noteikums neskar Komisijas pienākumu veikt universālā pakalpojuma saistību pārskatīšanu, kas var ietvert šādu saistību finansēšanu saskaņā ar Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 15. pantu, un vajadzības gadījumā Komisijas pienākumu iesniegt reformas priekšlikumu, lai ņemtu vērā sabiedrības interešu mērķus.

(7) Skaidrības un vienkāršības labad šajā direktīvā iekļauti vienīgi grozījumi Direktīvā 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).

(8) Neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/5/EK (1999. gada 9. marts) par radioiekārtām un telekomunikāciju termināla iekārtām un to atbilstības savstarpējo atzīšanu [10] un jo īpaši tās 3. panta 3. punkta f) apakšpunktā ietvertās prasības par izmantošanas atvieglošanu personām ar invaliditāti, daži gala iekārtu aspekti, arī tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, kura radusies veselības traucējumu vai novecošanas dēļ, paredzētas iekārtas patērētāju telpās, būtu jāietver Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) darbības jomā, lai atvieglinātu piekļuvi tīkliem un pakalpojumu lietojumu. Pie tādām iekārtām pašlaik pieder radio un televīzijas uztvērēju gala iekārtas, kā arī īpašas gala iekārtas vārdzirdīgiem lietotājiem.

(9) Dalībvalstīm būtu jāievieš pasākumi, lai veicinātu tāda tirgus izveidi, kurā ir plaši pieejami ražojumi un pakalpojumi, arī tādi, kas domāti tiešajiem lietotājiem, kuri ir personas ar invaliditāti. To var panākt, inter alia, atsaucoties uz Eiropas standartiem, ieviešot elektronisku piekļuvi (e-piekļuvi) prasībām, ko izvirza publiskā iepirkuma procedūrām un uzaicinājumiem uz konkursu saistībā ar pakalpojumu nodrošināšanu, un īstenojot tiesību aktus, kuros ir atbalstītas tiešo lietotāju, kas ir personas ar invaliditāti, tiesības.

(10) Ja uzņēmums, kurš saskaņā ar Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 4. pantu ir paredzēts, lai sniegtu universālu pakalpojumu, un šis uzņēmums, ņemot vērā tā universālā pakalpojuma sniedzēja saistības, izvēlas būtisku vietējā piekļuves tīkla aktīvu daļu vai visus šos tīkla aktīvus, kas atrodas valsts teritorijā, nodot

atsevišķai juridiskai vienībai, kam ir cits tiešais īpašnieks, valsts regulatīvajai iestādei būtu jānovērtē šāda darījuma sekas, lai nodrošinātu, ka universālā pakalpojuma saistības arī turpmāk attiecas uz visu valsts teritoriju vai uz konkrētām tās daļām. Šajā sakarībā uzņēmumam jau iepriekš par nodošanu būtu jāinformē valsts regulatīvā iestāde, kas uzticējusi pildīt universālā pakalpojuma saistības. Valsts regulatīvās iestādes novērtējumam nevajadzētu ierobežot darījuma pabeigšanu.

(11) Tehnoloģiju attīstība ir novedusi pie taksofonu skaita būtiska samazinājuma. Lai nodrošinātu tehnoloģisko neitralitāti un sabiedrības nepārtrauktu piekļuvi balss telefonijai, valsts regulatīvajām iestādēm vajadzētu būt tiesīgām uzlikt uzņēmumiem pienākumu nodrošināt ne tikai taksofonu pieejamību, kas apmierina tiešo lietotāju pamatotās vajadzības, bet arī vajadzības gadījumā šim nolūkam izveidot alternatīvus publiskās balss telefonijas piekļuves punktus.

(12) Būtu jānodrošina, lai tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, būtu tāda pati piekļuve pakalpojumiem, kāda ir citiem tiešajiem lietotājiem. Šajā ziņā tiešo lietotāju, kas ir personas ar invaliditāti, piekļuvei vajadzētu būt tādai pašai, kādu saņem citi tā paša pakalpojuma tiešie lietotāji, tikai ar citu līdzekļu starpniecību.

(13) Definīcijas ir jāpielāgo, lai panāktu atbilstību tehnoloģiskās neitralitātes principam un sekotu tehnoloģiju attīstības tempam. Jo īpaši pakalpojuma sniegšanas nosacījumi būtu jānošķir no publiski pieejamu telefona pakalpojumu faktiskajiem definīcijas elementiem, t. i., elektroniskas komunikācijas pakalpojumi, kas sabiedrībai darīti pieejami vietējo vai vietējo un starptautisko izsaukumu veikšanai un saņemšanai tieši vai netieši, ar operatora izvēli vai iepriekšēju izvēli, vai ar tālākpārdošanas palīdzību, ar numuru vai numuriem attiecīgas attiecīgās valsts vai starptautiskajā numerācijas plānā, neatkarīgi no tā, vai pakalpojumā izmanto ķēžu komutācijas vai pakešu komutācijas tehnoloģiju. Tādu pakalpojumu būtība nosaka, ka tie notiek divos virzienos, ļaujot abām pusēm sazināties. Pakalpojums, kas neatbilst visiem šiem nosacījumiem, piemēram, klikšķināma (click-through) programma klientu apkalpošanas tīkla lapā nav publiski pieejams telefona pakalpojums. Pie publiski pieejamiem telefona pakalpojumiem pieder arī tādi, kuri ir īpaši paredzēti tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, un kuros izmanto tekstu pārsūtīšanas vai pilnīgu sarunu pakalpojumus.

(14) Jāprecizē, ka pie netiešas pakalpojumu sniegšanas var piederēt situācijas, kad saziņa sākas, izvēloties informācijas nesēju vai iepriekš izvēloties informācijas nesēju, vai arī, ja pakalpojuma sniedzējs tālākpārdod vai pārdod ar citu zīmolu publiski pieejamus telefona pakalpojumus, ko sniedz cits uzņēmums.

(15) Tehnoloģiju un tirgus attīstības rezultātā komunikāciju tīklos arvien vairāk izmanto interneta protokola (IP) tehnoloģiju, un patērētājiem paveras arvien plašākas iespējas izvēlēties starp vairākiem konkurējošiem balss pakalpojumu sniedzējiem. Tāpēc dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai nošķirt universālā pakalpojuma saistības par pieslēguma publiskajam sakaru tīklam nodrošināšanu noteiktā atrašanās vietā un saistības par publiski pieejamu telefonpakalpojumu nodrošināšanu. Šādai nošķiršanai nebūtu jāietekmē universālā pakalpojuma saistību darbības jomu, kas noteikta un pārskatīta Kopienas līmenī.

(16) Saskaņā ar subsidiaritātes principu dalībvalstīm, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, jāpieņem lēmums, kuriem uzņēmumiem šajā direktīvā ir uzliktas universālā pakalpojuma saistības, attiecīgos gadījumos ņemot vērā uzņēmuma spēju un vēlmi uzņemties visas universālā pakalpojuma saistības vai to daļu. Tas neliedz dalībvalstīm iespēju izraudzīšanās procesā iekļaut īpašus ar efektivitāti pamatotus nosacījumus, ietverot, inter alia, ģeogrāfisko zonu vai sastāvdaļu grupēšanu vai nosakot īsākos pieļaujamās izraudzīšanās termiņus.

(17) Valsts regulatīvajām iestādēm vajadzētu būt iespējai uzraudzīt mazumtirdzniecības tarifu līmeni un attīstības tendences pakalpojumiem, kas ir iekļauti universālā

pakalpojuma saistību darbības jomā, pat ja dalībvalstī vēl nav izraudzīts uzņēmums, kas sniegtu universālo pakalpojumu. Tādos gadījumos pārraudzība būtu jāveic tā, lai neradītu pārliecīgu administratīvu nastu nedz valsts regulatīvajām iestādēm, nedz uzņēmumiem, kas sniedz šādu pakalpojumu.

(18) Būtu jāsvīturo liekās saistības, kas tika noteiktas, lai veicinātu pāreju no 1998. gada tiesiskā regulējuma uz 2002. gada regulējumu, kā arī citi noteikumi, kuri pārklājas ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) noteikumiem vai dublē tos.

(19) Vairs nav nepieciešama un tāpēc būtu jāatceļ prasība mazumtirdzniecības līmenī nodrošināt nomāto līniju minimālo kopumu, kas bija nepieciešama, lai nodrošinātu 1998. gada tiesiskā regulējuma noteikumu piemērošanas turpināmību nomāto līniju jomā, kurā vēl nebija pietiekami pilnvērtīgas konkurences laikā, kad stājās spēkā 2002. gada regulējums.

(20) Ja operatora izvēli vai operatora iepriekšēju izvēli turpinās tieši noteikt ar Kopienas tiesību aktiem, tas var kavēt tehnoloģiju attīstību. Šie līdzekļi drīzāk būtu jānosaka valsts regulatīvajām iestādēm tirgus analīzes rezultātā saskaņā ar Direktīvā 2002/21/EK (pamatdirektīva) izklāstītajām procedūrām un Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 12. pantā minētajiem pienākumiem.

(21) Līgumos ietvertiem noteikumiem būtu jāattiecas ne tikai uz patērētājiem, bet arī uz citiem lietotājiem, galvenokārt mikrouzņēmumiem un mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU), kas var dot priekšroku tādiem līgumiem, kas ir piemēroti patērētāju vajadzībām. Lai izvairītos no pakalpojumu sniedzējiem nevajadzīgi uzkrātām administratīvām nastām un sarežģītības saistībā ar MVU definēšanu, līgumos ietvertiem noteikumiem nevajadzētu automātiski attiekties uz tādiem citiem lietotājiem, izņemot gadījumus, ja viņi to lūdz. Dalībvalstīm būtu jāveic attiecīgi pasākumi, lai veicinātu MVU informētību par tādu iespēju.

(22) Tehnikas attīstības rezultātā turpmāk var izmantot citus identifikatoru veidus, papildus parastajiem numuru identifikatoru veidiem.

(23) Elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem, kas pieļauj izsaukumus, būtu jānodrošina, lai to klienti saņemtu pienācīgu informāciju par to, vai ir iespējama piekļuve neatliekamās palīdzības dienestiem, kā arī par visiem pakalpojumu ierobežojumiem (piemēram, ierobežotu izsaucēju atrašanās vietas informāciju vai ātrās palīdzības izsaukumu maršrutēšanu). Šādiem pakalpojumu sniedzējiem vajadzētu arī sniegt saviem klientiem precīzu un pārskatāmu informāciju sākotnējā līgumā un tad, ja notiktu kādi grozījumi piekļuves nodrošināšanā, piemēram, rēķinos ietvertajā informācijā. Informācijai būtu jāaptver visi ierobežojumi no teritoriālā pārklājuma viedokļa, balstoties uz iecerētiem pakalpojumu tehniskiem darbības parametriem un pieejamo infrastruktūru. Ja pakalpojums nesniedz, izmantojot pārslēdzamu telefona tīklu, informācijai būtu jāaptver arī pietiekami uzticama piekļuve un informācija par izsaucēja atrašanās vietu salīdzinājumā ar pakalpojumiem, ko sniedz, izmantojot pārslēdzamu telefona tīklu, un ņemot vērā pašreizējo tehnoloģiju un kvalitātes standartus, kā arī pakalpojumu parametru kvalitāti, kas ir noteiktas saskaņā ar Direktīvu 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva).

(24) Atkarībā no gala iekārtām klienta līgumā būtu konkrēti jānorāda visi ierobežojumi, ko pakalpojumu sniedzējs piemēro iekārtu lietošanai, piemēram, izmantojot mobilos telefonus ar SIM kartes atslēgšanu (SIM-locking), ja tādi ierobežojumi nav aizliegti attiecīgas valsts tiesību aktos, un visi maksājumi par līguma laušanu – vienalga, pirms vai pēc līguma beigu datuma, par ko ir panākta vienošanās, arī visas izmaksas, ko uzliek, lai paturētu iekārtas.

(25) Neuzliekot pakalpojumu sniedzējam pienākumu, kas paredzētu veikt darbības, kuras būtu iedarbīgākas un stiprākas par tām, ko prasa saskaņā ar Kopienas tiesībām,

patērētāju līgumā būtu jānorāda, kādas darbības, ja pakalpojumu sniedzējs tās veic, viņš varētu veikt drošības vai neaizskaramības starpgadījumu, apdraudējumu vai vāju vietu gadījumā.

(26) Lai pievērstos jautājumiem, kas skar sabiedrības intereses no komunikāciju pakalpojumu lietojuma viedokļa, un aicinātu sargāt citu cilvēku tiesības un brīvības, attiecīgām valstu iestādēm būtu jāspēj radīt un ar pakalpojumu sniedzēju palīdzību izplatīt par šādu pakalpojumu informāciju, kas skar sabiedrības intereses. Tas varētu ietvert sabiedrības intereses skarošu informāciju par autortiesību pārkāpumiem, citiem nelikumīgiem lietojumiem un kaitīga satura izplatīšanu, kā arī padomus un līdzekļus aizsardzībai pret personu drošības apdraudējumiem, kas dažos apstākļos var, piemēram, rasties no personas informācijas izpaušanas, kā arī pret privātās dzīves un personas datu apdraudējumiem, un padomus par viegli lietojamas un konfigurējamas programmatūras pieejamību, kas dotu iespēju aizsargāt bērnus vai mazāk aizsargātas personas. Informāciju varētu koordinēt, izmantojot Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 33. panta 3. punktā ietvertu sadarbības procedūru. Tāda informācija, kas skar sabiedrības intereses, būtu jāatjaunina, kad vien tas ir vajadzīgs, un tā būtu jā dara pieejama viegli saprotamā iespiestā un elektroniskā formā, kā noteikusi katra dalībvalsts, un publiski pieejamās attiecīgu iestāžu tīkla lapās. Valsts regulatīvajām iestādēm būtu jāvar uzlikt pienākumu pakalpojumu sniedzējiem izplatīt tādu standartizētu informāciju visiem klientiem tā, kā attiecīgu valsts regulatīvās iestādes to uzskata par piemērotu. Ja dalībvalstis to prasa, tāda informācija būtu jāiekļauj arī līgumos. Tomēr šādas informācijas izplatīšanai nebūtu uzņēmumiem jārada pārmērīgs apgrūtinājums. Dalībvalstīm būtu jāprasa, lai šādu informāciju izplatītu, izmantojot komunikācijas līdzekļus, ko uzņēmumi izmanto ikdienas saziņā ar abonentiem.

(27) Abonentu tiesības lauzt līgumu bez soda piemērošanas attiecas uz grozījumiem līgumu nosacījumos, ko nosaka elektronisko komunikāciju tīkla operatori un/vai pakalpojumu sniedzēji.

(28) Lietotājiem būtu jāvar izlemt, kādu saturu tie vēlas sūtīt un saņemt un kādus pakalpojumus, lietotnes, tehniku un programmatūru tie vēlas šim nolūkam izmantot, neskarot nepieciešamību saglabāt tīklu un pakalpojumu integritāti un drošību. Konkurences tirgus lietotājiem sniegs plašu satura, lietotņu un pakalpojumu izvēli. Valsts regulatīvajām iestādēm būtu jāveicina lietotāju spējas piekļūt informācijai un izplatīt to, un izmantot lietotnes un pakalpojumus pēc savas izvēles, kā tas noteikts Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīvas) 8. pantā. Elektroniskās komunikācijas kļūst aizvien svarīgākas gan patērētājiem, gan uzņēmēj sabiedrībām, tāpēc lietotāji jebkurā gadījumā būtu pilnībā jāinformē par jebkādiem ierobežojošiem apstākļiem, ko elektronisko komunikāciju pakalpojumu izmantošanas jomā nosaka tīkla operators un/vai pakalpojumu sniedzējs. Šādā informācijā pēc pakalpojumu sniedzēja ieskatiem būtu jāprecizē vai nu attiecīgā satura, lietotnes vai pakalpojuma veids, vai atsevišķas lietotnes vai pakalpojumi, vai arī abi minētie. Atkarībā no izmantotās tehnoloģijas un ierobežojuma veida šādu ierobežojumu piemērošanai var būt vajadzīga patērēju piekrišana saskaņā ar Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).

(29) Direktīva 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) nedz atļauj, nedz aizliedz operatoru saskaņā ar valsts tiesībām noteiktos nosacījumus, kas ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, bet prasa sniegt informāciju par šādiem nosacījumiem. Dalībvalstīm, kas vēlas īstenot pasākumus attiecībā uz lietotāju piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, jāievēro iedzīvotāju pamattiesības, tostarp saistībā ar privāto dzīvi un taisnīgu tiesu, un jebkuros šādos pasākumos būtu pilnībā jāņem vērā Kopienas līmenī noteiktie politikas mērķi, piemēram, Kopienas informācijas sabiedrības attīstības veicināšana.

(30) Direktīvā 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) nav prasīts, lai operatori uzraudzītu to tīklos pārraidīto informāciju vai sāktu tiesvedību pret saviem klientiem šādas informācijas dēļ, kā arī nav noteikts, ka operatori par šo informāciju ir saucami pie atbildības. Atbildību saistībā ar represīvām darbībām vai kriminālvajāšanu nosaka valstu tiesību akti, ievērojot pamattiesības un pamatbrīvības, tostarp tiesības uz taisnīgu tiesu.

(31) Kamēr nav attiecīgu Kopienas noteikumu, saturu, programmas un pakalpojumus uzskata par likumīgiem vai kaitīgiem saskaņā ar attiecīgu valstu materiālajām un procesuālajām tiesībām. Tas ir attiecīgu dalībvalstu, nevis elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu uzdevums – pienācīgā kārtā pieņemt lēmumu par to, vai saturs, programmas un pakalpojumi ir likumīgi vai kaitīgi. Pamatdirektīva un īpašās direktīvas neskar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) [11], kurā, inter alia, ir definēts vienkāršu līniju (mere conduit) noteikums pakalpojumu sniegšanas starpniekiem.

(32) Pārredzamu, atjauninātu un salīdzināmu tarifu pieejamība ir būtisks elements patērētājiem tirgū, kurā valda pilnvērtīga konkurence un kurā pakalpojumus piedāvā vairāki uzņēmumi. Elektronisko komunikāciju pakalpojumu patērētājiem vajadzētu būt iespējai bez grūtībām salīdzināt dažādu tirgū piedāvāto pakalpojumu cenas, pamatojoties uz viegli pieejamā veidā publiskotu informāciju par tarifiem. Lai atvieglotu cenu salīdzināšanu, valsts regulatīvajām iestādēm vajadzētu būt iespējai pieprasīt no operatoriem labāku informācijas pārskatāmību (tostarp attiecībā uz tarifiem, patēriņa tendencēm un citu attiecīgu statistiku) un nodrošināt, ka trešām personām ir tiesības bez maksas izmantot šādu publiski pieejamu informāciju, ko publiskojuši šādi uzņēmumi. Tāpat valsts regulatīvajām iestādēm vajadzētu būt pienākumam darīt pieejamus cenrāžus, ja tādi netiek piedāvāti tirgū. Operatoriem nevajadzētu būt tiesībām saņemt jebkādu atlīdzību par tādas informācijas izmantošanu, kas jau ir publiskota un tādējādi nodota atklātībā. Turklāt lietotāji un patērētāji pirms pakalpojuma iegādes būtu pienācīgi jāinformē par attiecīgo cenu vai piedāvātā pakalpojuma veidu, jo īpaši, ja par bezmaksas tālruņa numura izmantošanu ir noteikta papildu maksa. Valsts regulatīvajām iestādēm būtu jāvar prasīt, lai tādu informāciju sniegtu parasti, un dažu kategoriju pakalpojumiem, ko tās nosaka, tūlīt pirms savienojuma, ja vien valsts tiesību aktos nav noteikts citādi. Nosakot, kādu kategoriju izsaukumiem ir vajadzīga informācija par cenām pirms savienojuma, valsts regulatīvajām iestādēm būtu pienācīgi jāņem vērā pakalpojumu būtība, cenu veidošanās apstākļi, kas uz to attiecas, un – vai tos sniedz tāds pakalpojumu sniedzējs, kas nesniedz elektronisko komunikāciju pakalpojumus. Neskarot Direktīvu 2000/31/EK (Direktīva par elektronisko tirdzniecību), uzņēmumiem arī vajadzētu, ja dalībvalstis to prasa, sniegt abonentiem informāciju, kas skar sabiedrības intereses un ko sagatavo attiecīgas valstu iestādes, inter alia, par visbiežāk sastopamajiem pārkāpumiem un to juridiskajām sekām.

(33) Patērētājiem būtu jāsaņem informācija par to, kādas ir viņu tiesības lietot personisku informāciju abonentu sarakstos, un jo īpaši par tādu sarakstu mērķi vai mērķiem, kā arī tiesībām netikt iekļautiem publiski pieejamos abonentu sarakstos bez maksas, kā paredzēts Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju). Tāpat patērētāji būtu jāinformē par sistēmām, kuras ļauj informāciju iekļaut sarakstu datu bāzēs, bet kuras neatklāj šādu informāciju sarakstu pakalpojumu lietotājiem.

(34) Tirgū, kurā valda pilnvērtīga konkurence, būtu jānodrošina, ka lietotājiem ir iespēja saņemt kvalitatīvu pakalpojumu, kas atbilstu to prasībām, tomēr konkrētos gadījumos var būt nepieciešams publiskos komunikāciju tīklos garantēt minimālo kvalitātes līmeni, lai novērstu pakalpojuma kvalitātes pazemināšanos, piekļuves bloķēšanu un datu plūsmas palēnināšanos tīklos. Lai ievērotu pakalpojuma kvalitātes prasības, operatori var

piemērot procedūras, lai izmēritu un kontrolētu datu plūsmu konkrētā tīkla posmā nolūkā nepieļaut, ka attiecīgajā posmā datu plūsma ir maksimāla vai pārmērīga, kas var radīt tīkla pārslodzi un zemu veiktspēju. Valsts regulatīvajai iestādei, darbojoties saskaņā ar pamatdirektīvas un īpašo direktīvu noteikumiem, vajadzētu kontrolēt šīs procedūras, lai nodrošinātu, ka tās neierobežo konkurenci, jo īpaši vēršoties pret diskriminējošu uzvedību. Vajadzības gadījumā valsts regulatīvā iestāde var noteikt minimālās pakalpojuma kvalitātes prasības uzņēmumiem, kas nodrošina publisko komunikāciju tīklus, lai panāktu, ka pakalpojumi un lietotnes, kas atkarīgi no tīkla, tiek nodrošināti ievērojot minimālos kvalitātes standartus, kurus pārbauda Komisija. Valsts regulatīvajām iestādēm būtu jādod tiesības rīkoties, lai nepieļautu pakalpojumu kvalitātes pazemināšanos, tostarp datu plūsmas traucējumus un palēnināšanos, tādējādi kaitējot patērētājiem. Tomēr, tā kā nepastāvīgi kvalitātes uzlabojumi var būtiski kavēt iekšējā tirgus attīstību, Komisijai būtu jānovērtē visas prasības, ko valsts regulatīvās iestādes gatavojas noteikt, lai regulatīvus pasākumus varētu ieviest visā Kopienā un vajadzības gadījumā izplatītu komentārus un ieteikumus ar mērķi panākt konsekventu kvalitātes uzlabojumu piemērošanu visā Kopienā.

(35) Nākotnes IP tīklos, kur pakalpojuma sniegšana var būt nošķirta no tīkla nodrošināšanas, dalībvalstīm būtu jānosaka vispiemērotākie pasākumi, kas veicami, lai katastrofālu tīkla darbības pārrāvumu vai force majeure gadījumā nodrošinātu piekļuvi publiski pieejamiem telefona pakalpojumiem, izmantojot publiskos komunikāciju tīklus, un nepārtrauktu neatliekamās palīdzības dienestu pieejamību, ņemot vērā dažādu tipu abonētu prioritātes un tehniskos ierobežojumus.

(36) Lai nodrošinātu to, ka tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti, var izmantot konkurenci un izvēlēties pakalpojumu sniedzējus tāpat kā lielākā daļa tiešo lietotāju, attiecīgajām valstu iestādēm attiecīgā gadījumā un atbilstīgi konkrētās valsts apstākļiem būtu jānorāda patērētāju aizsardzības prasības, kas jāievēro uzņēmumiem, kuri sniedz publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus. Šādas prasības jo īpaši var ietvert prasību, lai uzņēmumi nodrošinātu to, ka tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti, var izmantot viņu pakalpojumus ar tādiem pašiem noteikumiem, arī tādām pašām cenām un tarifiem kā tie, ko viņi piedāvā pārējiem tiešajiem lietotājiem, un iekasēt tādas pašas cenas par pakalpojumiem neatkarīgi no viņiem radītām papildu izmaksām. Citas prasības var attiekties uz uzņēmumu savstarpējiem vairumtirdzniecības mehānismiem.

(37) Operatora palīdzības pakalpojumi ietver vairākus atšķirīgus pakalpojumus lietotājiem. Par šādu pakalpojumu sniegšanu komerciālās sarunās būtu jāvienojas publisko komunikāciju tīklu operatoriem un operatora palīdzības pakalpojumu sniedzējiem, kā tas notiek jebkura cita klientu atbalsta dienesta gadījumā, un tādējādi nav vajadzības arī turpmāk prasīt šādu pakalpojumu sniegšanu. Tāpēc attiecīgās saistības būtu jāatceļ.

(38) Sarakstu aptauju pakalpojumi būtu jāsniedz, un bieži vien tos sniedz tirgus konkurences apstākļos, saskaņā ar 5. pantu Komisijas Direktīvā 2002/77/EK (2002. gada 16. septembris) par konkurenci elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgū [12]. Veicot vairumtirdzniecības pasākumus, ar kuriem nodrošina tiešo lietotāju (gan fiksēto, gan mobilo sakaru lietotāju) datu iekļaušanu datu bāzēs, būtu jāievēro personas datu aizsardzības noteikumi, tostarp Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) 12. pants. Būtu jāparedz šādu datu uz izmaksām orientēta sniegšana pakalpojumu sniedzējiem, paredzot iespēju dalībvalstīm izveidot centralizētu mehānismu, lai uzziņu dienestiem sniegtu apkopotu visaptverošu informāciju, un jānodrošina tīkla piekļuve atbilstīgi pamatotiem un pārredzamiem nosacījumiem, lai nodrošinātu, ka tiešie lietotāji var pilnībā izmantot konkurences sniegtās iespējas, kuras galīgais mērķis ir atcelt šo pakalpojumu mazumtirdzniecības

regulējumu un sniegt uzziņu pakalpojumus saskaņā ar pamatotiem un pārredzamiem nosacījumiem.

(39) Tiešajiem lietotājiem vajadzētu būt iespējai izsaukt neatliekamās palīdzības dienestus un piekļūt tiem, izmantojot jebkura veida telefona pakalpojumus, ar ko nodrošina iespēju veikt balss izsaukumus ar numuru vai numuriem valsts vai starptautiskajā numerācijas plānā. Dalībvalstis, kurās līdztekus numuram "112" tiek izmantoti valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuri, var uzņēmumiem uzlikt līdzvērtīgas saistības par piekļuvi šiem valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuriem. Neatliekamās palīdzības iestādēm būtu jāspēj apstrādāt izsaukumus uz numuru "112" un atbildēt uz tiem vismaz tikpat ātri un efektīvi kā uz izsaukumiem, ko veic uz valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuriem. Lai uzlabotu Eiropas Savienībā ceļojošu iedzīvotāju aizsardzību un drošību, svarīgi ir labāk informēt par numuru "112". Tādēļ iedzīvotāji, ceļojot ikvienā dalībvalstī, būtu pilnībā jāinformē – jo īpaši ar informāciju, kas sniegta starptautiskajās autoostās, dzelzceļa stacijās, ostās vai lidostās un telefona abonētu sarakstos, taksofona kabīnēs, abonentiem izsniegtajos materiālos un rēķinos – par to, ka visā Kopienā "112" var izmantot kā vienotu neatliekamās palīdzības dienestu numuru. Tas galvenokārt ir dalībvalstu pienākums, bet Komisijai vajadzētu arī turpmāk gan atbalstīt, gan papildinātu dalībvalstu ierosmes, lai uzlabotu un regulāri izvērtētu sabiedrības informētību par "112". Lai uzlabotu iedzīvotāju aizsardzību, būtu jāpastiprina pienākums sniegt informāciju par izsaucēja atrašanās vietu. Jo īpaši uzņēmumiem būtu jānodrošina pieejama informācija par izsaucēja atrašanās vietu ātrās palīdzības dienestiem, tiklīdz izsaukums pienāk attiecīgā dienestā, neatkarīgi no izmantotās tehnoloģijas. Lai reaģētu uz tehnoloģijas attīstību, tostarp uz iespēju iegūt aizvien precīzāku informāciju par izsaucēja atrašanās vietu, Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt tehniskās izpildes pasākumus, lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi numura "112" pakalpojumiem Kopienā, kas nāktu par labu iedzīvotājiem. Šādi pasākumi nedrīkstētu ierobežot dalībvalstu avārijas dienestu pakalpojumus.

(40) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka uzņēmumi, kas tiešajiem lietotājiem sniedz elektronisku komunikāciju pakalpojumus, veicot izsaukumu no vietēja numura uz vietēju numuru attiecīgas valsts vai starptautiskā numerācijas sistēmā, nodrošina uzticamu un precīzu piekļuvi ātrās palīdzības dienestiem, ņemot vērā vietējās specifiskās un kritērijas. No tīkliem neatkarīgiem uzņēmumiem var nebūt iespēju kontrolēt tīklus, un viņi nevar nodrošināt, ka ātrās palīdzības izsaukumus, izmantojot viņu pakalpojumu, maršrutē tikpat droši, jo varbūt viņi nevar garantēt pakalpojuma pieejamību, ņemot vērā, ka tie nekontrolē ar infrastruktūru saistītas problēmas. No tīkliem neatkarīgiem uzņēmumiem zvanītāja atrašanās vietas noteikšana varētu nebūt vienmēr tehniski realizējama. Kad būs ieviesti starptautiski atzīti standarti, kas nodrošina precīzu un uzticamu ātrās palīdzības pakalpojumu maršrutēšanu un savienojumus ar ātrās palīdzības pakalpojumiem, no tīkliem neatkarīgu pakalpojumu sniedzējiem arī būtu tādā līmenī jāpilda pienākumus saistībā ar informāciju par zvanītāja atrašanās vietu, kas salīdzināms ar citiem uzņēmumiem prasīto līmeni.

(41) Dalībvalstīm būtu jāveic īpaši pasākumi, lai nodrošinātu, ka neatliekamās palīdzības dienesti, tostarp numurs "112", ir vienlīdz pieejami arī tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, jo īpaši nedzirdīgajiem, vājdzirdīgajiem, cilvēkiem ar runas defektiem un lietotājiem, kas vienlaikus ir nedzirdīgi un neredzīgi. Šādi pasākumi varētu ietvert īpašu gala iekārtu nodrošināšanu vājdzirdīgiem lietotājiem, teksta telefonijas pakalpojumus vai citas īpašas iekārtas.

(42) Starptautiskā koda "3883" (Eiropas Telenumerācijas telpas (ETNS)) ieviešanu pašreiz kavē nepietiekama informētība un procedūras prasību pārmērīgā birokrātija, kā rezultātā neveidojas pieprasījums. Lai veicinātu ETNS pilnveidi, dalībvalstīm, kurām Starptautiskā telesakaru savienība ir piešķirusi starptautisko kodu "3883", atbildība par tās pārvaldību, numuru piešķiršanu un veicināšanu, ievērojot pirmā līmeņa domēna ".eu"

ieviešanas pieredzi, būtu jādelegē pastāvošai atsevišķai organizācijai, kuru Komisija izraugās saskaņā ar atklātu, pārredzamu un nediskriminējošu atlases procedūru. Šai organizācijai vajadzētu arī uzdot izstrādāt priekšlikumus par sabiedrisko pakalpojumu lietotnēm, kas izmanto ETNS kopīgiem Eiropas pakalpojumiem, piemēram kopīgu numuru, lai paziņotu par mobilās gala iekārtas zādzību.

(43) Ņemot vērā īpašos aspektus saistībā ar ziņošanu par pazudušiem bērniem, un to, ka pašlaik piekļuve minētiem pakalpojumiem ir maza, dalībvalstīm vajadzētu ne tikai rezervēt numuru, bet arī bez kavēšanās censties nodrošināt, ka dienests, kam ziņot par pazudušiem bērniem, reāli darbojas to teritorijās ar numuru "116000". Tālab dalībvalstīm vajadzības gadījumā, inter alia, būtu jāorganizē konkursa procedūra, lai aicinātu ieinteresētās puses sniegt minēto pakalpojumu.

(44) Balss izsaukumi joprojām ir pats tiešākais un uzticamākais paņēmieni, kā piekļūt ātrās palīdzības dienestiem. Citi saziņas paņēmieni, piemēram, īsziņas, var būt mazāk uzticami, un uz tiem var nereaģēt uzreiz. Dalībvalstis tomēr, ja tās uzskata par vajadzīgu, var veicināt citādas piekļuves izstrādi un īstenošanu ātrās palīdzības dienestiem, kura spētu nodrošināt balss izsaukumiem līdzīgu piekļuvi.

(45) Komisija saskaņā ar Lēmumu 2007/116/EK (2007. gada 15. februāris) par valstu numuru sērijas, kas sākas ar 116, rezervēšanu saskaņotiem numuriem, kuri paredzēti saskaņotiem pakalpojumiem ar sociālo vērtību [13], ir lūgusi dalībvalstis rezervēt numurus "116" numuru diapazonā dažiem pakalpojumiem ar sociālu vērtību. Minētā lēmuma attiecīgie noteikumi būtu jāatspoguļo Direktīvā 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva), lai tos ciešāk integrētu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu normatīvajā sistēmā, un sekmētu lietotāju ar invaliditāti piekļuvi.

(46) vienotais tirgus nozīmē to, ka tiešajiem lietotājiem ir iespēja piekļūt visiem numuriem, kas iekļauti citu dalībvalstu valstu numerācijas plānos, un piekļūt pakalpojumiem, tostarp informācijas sabiedrības pakalpojumiem, Kopienā izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, tostarp bezmaksas numurus un speciālo pakalpojumu numurus. Tiešajiem lietotājiem vajadzētu būt arī iespējai piekļūt numuriem no Eiropas Telenumerācijas telpas (ETNS) un universālajiem starptautiskajiem bezmaksas numuriem (UIFN). Nedrīkst kavēt pārrobežu piekļuvi numuru resursiem un saistītajiem pakalpojumiem, izņemot objektīvi pamatotus gadījumus, piemēram, lai apkarotu krāpšanu vai ļaunprātīgu izmantošanu, piemēram, saistībā ar atsevišķiem speciālajiem pakalpojumiem, vai gadījumus, kad numurs ir definēts kā tikai valsts mēroga numurs (piemēram, valsts īsais kods) vai kad tas ir tehniski vai ekonomiski neiespējami. Lietotājus būtu jau iepriekš nepārprotami un pilnībā jāinformē par jebkurām maksām, ko piemēro bezmaksas numuriem, piemēram, maksu par starptautisko izsaukumu uz numuriem, kas pieejami ar parasto starptautisko izsaukuma kodu starpniecību.

(47) Lai pilnībā izmantotu konkurences vides piedāvātās priekšrocības, patērētājiem vajadzētu būt iespējai izdarīt izvēli, pamatojoties uz informāciju, un mainīt pakalpojumu sniedzēju, kad tas ir patērētāju interesēs. Ir svarīgi nodrošināt, lai patērētājus šādā gadījumā nekavētu tiesiski, tehniski vai praktiski šķēršļi, tostarp līguma nosacījumi, procedūras, maksājumi u. c. Tas neizslēdz iespēju līgumā ar patērētāju noteikt samērīgu minimālo līguma termiņu. Elektronisko sakaru tirgos, kuros valda pilnvērtīga konkurence, numura saglabāšana ir galvenais faktors, kas patērētājiem atvieglo izvēli un veicina faktisku konkurenci, un tādēļ tā jāīsteno pēc iespējas ātrāk, lai numurs tiktu funkcionāli aktivizēts vienas darba dienas laikā un lietotājs nezaudētu pakalpojumu ilgāk kā vienu darba dienu. Valsts regulatīvās iestādes var noteikt vispārējo numuru pārcelšanas procesu, ņemot vērā valsts noteikumus par līgumiem un tehnoloģijas attīstību. Dažās dalībvalstīs gūtā pieredze liecina, ka, pārejot pie cita operatora, pastāv risks nomainīt numuru bez abonenta piekrišanas. Lai gan šis jautājums ir tiesibaizsardzības iestāžu

kompetencē, dalībvalstīm vajadzētu būt tiesīgām attiecībā uz operatora maiņas procedūru noteikt samērīgus minimālos pasākumus, tostarp paredzot atbilstīgas sankcijas, kas ir nepieciešami šāda riska ierobežošanai, lai garantētu to, ka patērētāji visā pārslēgšanās procesā ir aizsargāti, nemazinot patērētāju interesi par šo procedūru.

(48) Juridiskas saistības, kas jāievēro, var uzlikt tikai noteiktiem radio un televīzijas apraides kanāliem un papildu pakalpojumiem, ko nodrošina konkrēts plašsaziņas pakalpojumu sniedzējs. Saistības, kas jāievēro, dalībvalstīm būtu precīzi jāpamato savos valsts tiesību aktos, lai nodrošinātu, ka šādas saistības ir pārskatāmas, samērīgas un pienācīgi definētas. Tādēļ saistības, kas jāievēro, būtu jāizstrādā tā, lai tās pietiekami veicinātu efektīvas investīcijas infrastruktūrā. Saistības, kas jāievēro, būtu regulāri jāpārskata, lai tās neatpaliktu no tehnoloģiju un tirgus attīstības tempa un lai nodrošinātu to nepārtrauktu samērīgumu ar īstenojamajiem mērķiem. Pie papildu pakalpojumiem pieder pakalpojumi, lai uzlabotu piekļuvi tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, piemēram, izmantojot videotekstu, subtitrus, audioaprakstu un surdotulkotāju, bet ne tikai.

(49) Lai novērstu pašreizējos trūkumus attiecībā uz apspriešanos ar patērētājiem un pienācīgi ņemtu vērā iedzīvotāju intereses, dalībvalstīs būtu jāizveido piemērots apspriešanās mehānisms. Šāds mehānisms varētu būt struktūra, kas neatkarīgi no valsts regulatīvajām iestādēm un pakalpojumu sniedzējiem pētītu ar patērētājiem saistītus jautājumus, piemēram, patērētāju rīcības modeļus un mehānismus pakalpojumu sniedzēju nomaiņai, un kas darbotos pārskatāmi un dotu savu ieguldījumu sistēmā, ko šobrīd izmanto, lai apspriestos ar ieinteresētajām personām. Turklāt varētu izstrādāt mehānismu, kā sākt attiecīgu sadarbību jautājumos, kas attiecas uz likumīga satura izplatīšanu. Sadarbības procedūrās, par ko būtu panākta vienošanās saskaņā ar tādiem mehānismiem, tomēr nevajadzētu pieļaut regulāru interneta lietojuma pārraudzību.

(50) Par saistībām, kuras uzliktas uzņēmumiem, kas izraudzīti kā uzņēmumi ar vispārēju pakalpojumu sniegšanas saistībām būtu jāpaziņo Komisijai.

(51) Direktīva 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) nodrošina to dalībvalstu noteikumu saskaņošanu, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību ekvivalentā līmenī, jo īpaši tiesību uz privāto dzīvi un konfidencialitāti aizsardzību, saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē un lai nodrošinātu šādu datu, elektronisko komunikāciju iekārtu un pakalpojumu brīvu apriti Kopienā. Ja pasākumi, kuru mērķis ir nodrošināt, lai gala iekārta būtu konstruēta tādā veidā, kas garantē personas datu un privātās dzīves aizsardzību, ir pieņemti saskaņā ar Direktīvu 1999/5/EK vai Padomes Lēmumu 87/95/EEK (1986. gada 22. decembris) par standartizāciju informācijas tehnoloģiju un telekomunikāciju jomā [14], šādiem pasākumiem būtu jāatbilst tehnoloģiskās neitralitātes principam.

(52) Būtu rūpīgi jāseko IP adresu izmantošanas tendencēm, ņemot vērā jau paveikto darbu, cita starpā arī to, ko paveikusi Darba grupa par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kas izveidota saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti 29. pantu [15], un ņemot vērā priekšlikumus, kuru īstenošana varētu būt lietderīga.

(53) Datu plūsmas informācijas apstrāde tikai tādā apjomā, kas vajadzīgs tīkla un informācijas drošības nolūkā, piemēram, lai nodrošinātu tīkla vai informācijas sistēmu spēju zināmā uzticamības līmenī pretoties nejaušiem gadījumiem vai nelikumīgām un ļaunprātīgām darbībām, kas apdraudētu uzglabāto un nosūtīto datu pieejamību, autentiskumu, integritāti un konfidencialitāti, kā arī saistīto pakalpojumu drošību, kurus piedāvā šie tīkli vai sistēmas, vai caur kurām tie ir pieejami, nodrošinot to ar drošības tehnoloģiju un pakalpojumu sniedzēju palīdzību, kad tie darbojas kā datu kontrolētāji

saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK 7. panta f) apakšpunktu. Tas, piemēram, palīdzēs novērst neatļautu piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ļaunprātīgu kodu izplatīšanu, kā arī apturēt uzbrukumus pakalpojumiem un novērst datoru un elektronisko komunikāciju sistēmu bojājumus.

(54) Elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgu liberalizācija līdz ar straujo tehnoloģiju attīstību veicina konkurenci un ekonomikas izaugsmi, un rezultātā tiešajiem lietotājiem publiskajos elektronisko komunikāciju tīklos ir pieejams plašs un daudzveidīgs pakalpojumu klāsts. Jānodrošina, lai patērētājiem un lietotājiem neatkarīgi no konkrētā pakalpojuma sniegšanai izmantotās tehnoloģijas tiktu piedāvāta līdzvērtīga privātās dzīves un personas datu aizsardzība.

(55) Saskaņā ar elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tiesiskā regulējuma mērķiem, subsidiaritātes un proporcionālītātes principiem un juridiskās noteiktības, kā arī Eiropas uzņēmumu un valsts regulatīvo iestāžu efektivitātes nolūkā Direktīva 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) ir vērsta uz publiski pieejamiem elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem un neattiecas uz slēgtām lietotāju grupām un uzņēmumu tīkliem.

(56) Tehnoloģiju attīstība dod iespēju izstrādāt jaunas lietotnes, kuru pamatā ir datu vākšanas un identifikācijas ierīces, kas varētu būt bezkontakta ierīces, kuras izmanto radiofrekvences. Piemēram, radiofrekvenču identifikācijas ierīces (RFID) izmanto radiofrekvences, lai no tagiem ar unikālu identifikatoru tvirtu datus, ko pēc tam var pārraidīt pa izveidotajiem komunikāciju tīkliem. Šādu tehnoloģiju plaša izmantošana, ja tā iedzīvotājiem ir pieņemama, var dot ievērojamu ekonomisku un sociālu ieguvumu un tādējādi būtiski veicināt iekšējā tirgus darbību. Lai to panāktu, ir jānodrošina, ka tiek aizsargātas visas personu pamattiesības, tostarp tiesības uz privātās dzīves un personas datu aizsardzību. Ja šādas ierīces pieslēdz publiski pieejamiem elektronisko komunikāciju tīkliem vai tās izmanto elektronisko komunikāciju pakalpojumus kā pamata infrastruktūru, būtu jāpiemēro Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) attiecīgie noteikumi, tostarp noteikumi par drošību, informāciju par datu plūsmu un atrašanās vietu un konfidencialitāti.

(57) Publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējam būtu jāveic atbilstīgi tehniski un organizatoriski pasākumi, lai garantētu savu pakalpojumu drošību. Neskarot Direktīvu 95/46/EK, šādiem pasākumiem būtu jānodrošina, ka personas datiem var piekļūt tikai pilnvarots personāls ar likumu atļautiem mērķiem un ka personas dati, ko uzglabā vai pārraida, kā arī tīkls un pakalpojumi, ir aizsargāti. Turklāt būtu jāizveido personas datu apstrādes drošības politika, lai noteiktu sistēmas vājās vietas, un regulāri būtu jāveic pārraudzība, kā arī preventīva, korigējoša un negatīvu ietekmi mazinoša darbība.

(58) Kompetentajām valsts iestādēm būtu jāveicina iedzīvotāju interešu aizstāvība, inter alia cenšoties nodrošināt personas datu un privātās dzīves augstu aizsardzību. Šādā nolūkā kompetento valsts iestāžu rīcībā vajadzētu būt pienākumu veikšanai nepieciešamajiem līdzekļiem, tostarp visaptverošiem un uzticamiem datiem par faktiskiem drošības pārkāpumiem, kā rezultātā tikuši kompromitēti personas dati. Šīm iestādēm būtu jāuzrauga īstenotie pasākumi un jāizplata paraugprakse, ar to iepazīstinot publiski pieejamo elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējus. Tādēļ pakalpojumu sniedzējiem būtu jāuztur ar personas datiem saistīto pārkāpumu reģistrs, lai kompetentās valsts iestādes varētu veikt turpmāku analīzi un novērtējumu.

(59) Kopienas tiesību akti uzliek pienākumus datu kontrolieriem attiecībā uz personas datu apstrādi, tostarp pienākumu īstenot atbilstīgus tehniskus un organizatoriskus aizsardzības pasākumus pret, piemēram, datu pazaudēšanu. Prasības attiecībā uz ziņošanu par datu aizsardzības pārkāpumiem, kas noteiktas Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) nodrošina ziņošanas sistēmu

kompetentajām iestādēm un attiecīgajām privātpersonām, kad personas dati tikuši kompromitēti. Šīs ziņošanas sistēmas attiecas vienīgi uz drošības pārkāpumiem elektroniskās saziņas nozarē. Tomēr vispārējās iedzīvotāju interesēs ir tas, lai tiktu paziņots par drošības defektiem, kā rezultātā viņu personas dati var pazust vai citādi tikt kompromitēti, kā arī lai tiktu paziņots par pieejamajiem vai ieteicamajiem drošības pasākumiem, kurus tie var veikt, lai samazinātu iespējamus ekonomiskos zaudējumus vai sociālo kaitējumu, ko varētu radīt šādi drošības defekti. Šī iedzīvotāju interese saņemt paziņojumu neattiecas vienīgi uz elektronisko sakaru nozari, tāpēc skaidras, obligātas paziņošanas prasības, kas piemērojamas visām nozarēm, kā arī informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem, būtu Kopienas līmenī jāuzskata par prioritāti. Kamēr Komisija vēl nav veikusi pārskatu par visiem atbilstīgajiem Kopienas tiesību aktiem šajā jomā, Komisijai, apspriežoties ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju, būtu bez kavēšanās jāveic atbilstīgie pasākumi, lai veicinātu to, ka visā Kopienā piemēro principus, kas ietverti noteikumos par ziņošanu par datu aizsardzības pārkāpumiem Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju), neatkarīgi no nozares vai datu veida.

(60) Kompetentajām valsts iestādēm būtu jāpārbauda veiktie pasākumi un būtu jāizplata praei par publiku pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem.

(61) Ja uz personas datu aizsardzības pārkāpumiem nereaģē pienācīgi un savlaicīgi, tie var abonētājam vai attiecīgajai personai radīt būtiskus ekonomiskos zaudējumus un sociālo kaitējumu. Tādēļ, tiklīdz publiku pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējs uzzina par šādu pārkāpumu, tam būtu jāpaziņo par pārkāpumu kompetentajai valsts iestādei. Abonenti vai individuālie lietotāji, kuru dati un privātā dzīve var tikt negatīvi skarti šo pārkāpumu dēļ, būtu bez kavēšanās jābrīdina un jāinformē, lai tie varētu veikt nepieciešamos piesardzības pasākumus. Pārkāpums būtu jāuzskata kā negatīvi ietekmējošs abonenta vai individuālā lietotāja datus un privāto dzīvi, ja tā rezultātā var notikt, piemēram, identitātes zādzība vai krāpšana, fizisks kaitējums, būtisks pazemojums vai kaitējums reputācijai saistībā ar publiku pieejamu komunikācijas pakalpojumu sniegšanu Kopienā. Paziņojumā būtu jāiekļauj informācija par pasākumiem, kurus pakalpojuma sniedzējs veicis, reaģējot uz pārkāpumu, un ieteikumi attiecīgajiem abonentiem vai individuālajiem lietotājiem.

(62) Īstenojot pasākumus, ar ko transponē Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju), dalībvalstu iestādēm un tiesām būtu ne tikai jāskaidro valsts tiesību akti atbilstīgi šai direktīvai, bet būtu jānodrošina arī tas, lai tie nepaļautos uz minētās direktīvas skaidrojumu, kas varētu būt pretrunā ar pamattiesībām vai Kopienas tiesību aktu pamatprincipiem, piemēram, proporcionalitātes principu.

(63) Būtu jāparedz noteikumi, lai pieņemtu tehniskās izpildes pasākumus attiecībā uz apstākļiem, formātu un procedūrām, kas piemērojamas saistībā ar informēšanas un ziņošanas prasībām, nolūkā panākt privātās dzīves aizsardzību un pārraidīto vai apstrādāto personas datu drošību pienācīgā līmenī saistībā ar elektronisko komunikāciju tīklu izmantošanu iekšējā tirgū.

(64) Nosakot sīki izstrādātus noteikumus par formātu un kārtību, kādā jāpaziņo par personas datu aizsardzības pārkāpumiem, būtu pienācīgi jāņem vērā apstākļi, kādos noticis pārkāpums, tostarp tas, vai personas dati ir bijuši aizsargāti ar piemērotiem tehniskiem aizsarglīdzekļiem, ar kuru palīdzību var efektīvi ierobežot identitātes viltošanas vai cita veida ļaunprātīgas izmantošanas iespējamību. Turklāt, izstrādājot šādus noteikumus un kārtību, būtu jāņem vērā tiesībaizsardzības iestāžu likumīgās intereses gadījumos, kad priekšlaicīga atklāšana varētu nevajadzīgi kavēt pārkāpuma apstākļu izmeklēšanu.

(65) Programmatūra, ar kuras palīdzību trešās personas labā slepeni uzrauga lietotāja darbības vai iejaucas lietotāja gala iekārtu darbībā ("spiegprogrammatūra"), ir nopietns

drauds lietotāju privātās dzīves neaizskaramībai, tāpat kā vīrusi. Jānodrošina lietotāju privātās telpas augsta līmeņa un līdzvērtīga aizsardzība neatkarīgi no tā, vai nevēlamā spieģprogrammatūra vai vīrusi tiek netīši lejupielādēti ar elektronisko komunikāciju tīklu starpniecību vai nonākuši lietotāja iekārtā un slepeni instalēti ar programmatūras, ko izplata ar citu ārējo atmiņas nesēju, piemēram, ar kompaktdisku, lasāmatmiņas kompaktdisku (CD-ROM), USB atslēgu, starpniecību. Dalībvalstīm būtu jāveicina informācijas sniegšana tiešajiem lietotājiem par pieejamajiem piesardzības pasākumiem un jāmudina veikt vajadzīgos pasākumus, lai gala iekārtas aizsargātu pret vīrusiem un spieģprogrammatūrām.

(66) Trešās personas var gribēt uzglabāt informāciju uz lietotāja aprīkojuma, vai piekļūt jau saglabātai informācijai dažādu iemeslu dēļ – sākot no likumīgiem (piemēram, noteikta veida sīkdatnes), līdz pat tādiem, kas saistīti ar neatļautu ielaušanos privātā sfērā (piemēram, spieģprogrammatūra un vīrusi). Tāpēc ir ārkārtīgi svarīgi, lai lietotājiem tiktu sniegta skaidra un visaptveroša informācija, iesaistoties darbībās, kuru rezultātā varētu notikt šāda datu uzglabāšana vai piekļūšana informācijai. Veidi, kādos tiek sniegta informācija, piedāvātas tiesības atteikties, būtu jāveido lietotājiem iespējami draudzīgāki. Atbrīvojums no pienākuma sniegt informāciju un piedāvāt tiesības atteikties būtu pieļaujams vienīgi situācijās, kurās tehniskā uzglabāšana vai piekļuve ir strikti nepieciešama likumīgā nolūkā – lai nodrošinātu īpaša pakalpojuma izmantošanu, kuru nepārprotami ir pieprasījis abonents vai lietotājs. Ja tas ir tehniski iespējami un efektīvi, saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK attiecīgiem noteikumiem lietotāja vēlme piekrist apstrādei var tikt izteikta, izmantojot atbilstīgus iestatījumus pārlūkprogrammā vai citā lietotnē. Šo prasību piemērošana būtu jāpadara efektīvāka ar pastiprinātajām pilnvarām, kas piešķirtas attiecīgajām valsts iestādēm.

(67) Pasākumi abonentu aizsardzībai pret privātās dzīves aizskārums, ko ar elektroniskā pasta starpniecību veic tiešās tirdzniecības nolūkos, izplatot neprasītu saziņu, būtu piemērojami arī SMS, MMS un citiem līdzīgu lietotņu veidiem.

(68) Elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji veic būtiskus ieguldījumus, lai apkarotu nelūgtus komerciālus paziņojumus (surogātpastu). Tiem arī labāk nekā tiešajiem lietotājiem ir pieejamas zināšanas un resursi, kas nepieciešami surogātpasta izplatītāju atklāšanai un apzināšanai. Tāpēc e-pasta pakalpojumu sniedzējiem un citu pakalpojumu sniedzējiem vajadzētu būt iespējai uzsākt tiesisku darbību pret surogātpasta izplatītājiem un tādējādi aizstāvēt klientu intereses kā daļu no savām uzņēmējdarbības likumīgajām interesēm.

(69) Nepieciešams Kopienā pienācīgā līmenī nodrošināt privātās dzīves aizsardzību un pārraidīto vai apstrādāto personas datu drošību saistībā ar elektronisko komunikāciju tīklu izmantošanu, tāpēc ir jānosaka efektīvas īstenošanas un izpildes pilnvaras nolūkā pienācīgi veicināt atbilstības ievērošanu. Kompetentām valsts iestādēm un, attiecīgā gadījumā, citām attiecīgām valsts struktūrām vajadzētu būt pietiekamām pilnvarām un resursiem, lai efektīvi izmeklētu neatbilstības gadījumus, tostarp iespējai iegūt jebkādu tām nepieciešamo attiecīgo informāciju, pieņemt lēmumus par sūdzībām un piemērot sankcijas neatbilstības gadījumos.

(70) Šīs direktīvas īstenošanai un izpildei bieži vien ir vajadzīga sadarbība starp divu vai vairāku valsts regulatīvajām iestādēm, piemēram, lai cīnītos pret pārrobežu surogātpastu un spieģprogrammatūrām. Lai šādos gadījumos nodrošinātu sekmīgu un ātru sadarbību, procedūras, kas, piemēram, attiecas uz apjomu un formātu vai termiņiem, kas jāievēro iestādēm, apmainoties ar informāciju, būtu jānosaka attiecīgajām valsts iestādēm, Komisijai tās pārbaudot. Šādas procedūras ļaus arī saskaņot pienākumus, ko secīgi uzliek tirgus dalībniekiem, tādējādi veicinot vienlīdzīgu noteikumu izveidi Kopienā.

(71) Pārrobežu sadarbība un noteikumu izpilde būtu jāstiprina atbilstīgi spēkā esošajiem Kopienas pārrobežu izpildes mehānismiem, piemēram, tiem, kas noteikti Regulā (EK) Nr.

2006/2004 (Regula par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā) [16], izdarot grozījumus minētajā regulā.

(72) Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību [17].

(73) Jo īpaši Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt īstenošanas pasākumus attiecībā uz piekļuves efektivitāti "112" pakalpojumiem, kā arī, lai pielāgotu pielikumus tehniskajam progresam vai pieprasījuma izmaiņām tirgū. Tā būtu arī jāpilnvaro pieņemt īstenošanas pasākumus saistībā ar prasībām par informēšanu un paziņošanu, kā arī datu apstrādes drošību. Šie pasākumi, kuri ir vispārīgi un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) elementus, papildinot tās ar jauniem nebūtiskiem elementiem, ir jāpieņem saskaņā ar Lēmuma 1999/468/EK 5.a pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru. Ņemot vērā, ka regulatīvās kontroles procedūras piemērošana parastajos termiņos varētu dažās izņēmuma situācijās kavēt īstenošanas pasākumu laicīgu pieņemšanu, Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai būtu steidzami jārikojas, lai nodrošinātu šo pasākumu laicīgu pieņemšanu.

(74) Pieņemot izpildes pasākumus saistībā ar datu apstrādes drošību, Komisijai būtu jāapspriežas ar visām atbildīgajām Eiropas iestādēm un organizācijām (Eiropas Tīklu un informācijas drošības aģentūru (ENISA)), Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju un saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK 29. pantu izveidoto Darba grupu par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kā arī citām ieinteresētajām personām, jo īpaši tādēļ, lai gūtu informāciju par labākajām pieejamajām tehniskajām un ekonomiskajām metodēm, kā uzlabot Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) īstenošanu.

(75) Tāpēc attiecīgi būtu jāgroza Direktīva 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Direktīva 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).

(76) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu [18] dalībvalstīm ir ieteikts gan savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kurās pēc iespējas precīzāk atspoguļota atbilstība starp Direktīvām 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) un to transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva)

Ar šo Direktīvu 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) groza šādi.

1. Direktīvas 1. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"1. pants

Priekšmets un darbības joma

1. Ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva) izveidotajā sistēmā šī direktīva attiecas uz elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu nodrošināšanu lietotājiem. Mērķis ir ar pilnvērtīgas konkurences un izvēles palīdzību visā Kopienā nodrošināt publiski pieejamus labas kvalitātes pakalpojumus un rīkoties apstākļos, kad tirgus nepietiekami apmierina patērētāju vajadzības. Direktīvā ir iekļauti arī noteikumi par dažiem aspektiem, kas attiecas uz gala iekārtām, tostarp noteikumi, kas paredzēti tam, lai atvieglinātu piekļuvi tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti.

2. Ar šo direktīvu nosaka tiešo lietotāju tiesības un atbilstīgās to uzņēmumu saistības, kas nodrošina publiski pieejamus elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus. Lai nodrošinātu universālā pakalpojuma sniegšanu atvērto tirgos, kuros valda pilnvērtīga konkurence, ar šo direktīvu nosaka noteiktas kvalitātes pakalpojumu minimālo kopumu, kas ir pieejams visiem tiešajiem lietotājiem par pieņemamu cenu, ņemot vērā īpašos valsts apstākļus un netraucējot konkurenci. Šajā direktīvā arī noteiktas saistības attiecībā uz konkrētu obligāto pakalpojumu sniegšanu.

3. Šī direktīva nedz atļauj, nedz aizliedz publiski pieejamo elektronisko komunikāciju un pakalpojumu sniedzēju noteiktus nosacījumus, kas ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, ja tas ir atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem un atbilst Kopienas tiesību aktu prasībām, bet paredz, ka jāsniedz informācija par šādiem nosacījumiem. Valstu pasākumos attiecībā uz lietotāju piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu elektroniskās saziņas tīklos jāievēro fizisko personu pamattiesības un pamatbrīvības, tostarp saistībā ar privāto dzīvi un taisnīgu tiesu, kā noteikts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā.

4. Šajā direktīvā iekļautos noteikumus par tiešo lietotāju tiesībām piemēro, neskarot Kopienas noteikumus par patērētāju aizsardzību, jo īpaši Direktīvu 93/13/EEK un Direktīvu 97/7/EK, un valstu noteikumus, kas saskan ar Kopienas tiesību aktiem."

2. Direktīvas 2. pantu groza šādi:

a) svītrot b) apakšpunktu;

b) panta c) un d) apakšpunktu aizstāj ar šādiem apakšpunktiem:

"c) "publiski pieejami telefona pakalpojumi" ir pakalpojumi, kas pieejami sabiedrībai tiešu vai netiešu vietēju vai vietēju un starptautisku izsaukumu veikšanai un saņemšanai, ar numuru vai numuriem valsts vai starptautiskajā numerācijas plānā;

d) "ģeogrāfisks numurs" ir numurs attiecīgas valsts telefona numerācijas sistēmā, ja tā ciparu kombinācijas daļa raksturo ģeogrāfisku iezīmi, ko izmanto, lai izsaukumus novirzītu uz fizisku tīkla pieslēguma punktu (NTP);";

c) svītrot e) apakšpunktu;

d) panta f) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

"f) "neģeogrāfisks numurs" ir numurs attiecīgas valsts telefona numerācijas sistēmā, kas nav ģeogrāfisks numurs. Tas ietver, inter alia, mobilo, bezmaksas telefonu un īpašu pakalpojumu numurus."

3. Direktīvas 4. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"4. pants

Piekļuves nodrošināšana noteiktā atrašanās vietā un telefona pakalpojumu sniegšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka vismaz viens uzņēmums izpilda visus pamatotos pieprasījumus noteiktā atrašanās vietā saņemt pieslēgumu kādam publiskajam komunikāciju tīklam.

2. Nodrošinātais pieslēgums dod lietotājiem iespēju izmantot balss, faksimila un datu sakarus ar datu pārraides ātrumu, kas ir pietiekams, lai nodrošinātu funkcionālu piekļuvi internetam, ņemot vērā galvenās abonētu vairākuma izmantotās tehnoloģijas un tehnoloģiskās iespējas.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka vismaz viens uzņēmums izpilda visus pamatotos pieprasījumus saņemt publiski pieejamus telefona pakalpojumus, izmantojot 1. punktā minēto pieslēgumu tīklam, kas dod iespēju veikt un saņemt vietējos un starptautiskos izsaukumus."

4. Direktīvas 5. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"2. Ievērojot 12. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) [], 1. punktā minētajos sarakstos iekļauj visus publiski pieejamo telefona pakalpojumu abonentus.

5. Direktīvas 6. panta virsrakstu un 6. panta 1. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes, rūpējoties par taksofonu vai citu publisku balss telefonijas piekļuves vietu nodrošināšanu, var uzlikt saistības uzņēmumiem apmierināt pamatotās tiešo lietotāju vajadzības attiecībā uz ģeogrāfisko pārklājumu, telefonu vai citu publisku balss telefonijas piekļuves vietu skaitu, pieejamību tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, un pakalpojumu kvalitāti."

6. Direktīvas 7. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"7. pants

Īpaši pasākumi tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti

1. Ja vien saskaņā ar IV nodaļu nav noteiktas prasības, kam ir līdzvērtīgas sekas, dalībvalstis veic īpašus pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, ir nodrošināta cenu ziņā pieejama piekļuve 4. panta 3. punktā un 5. pantā minētajiem pakalpojumiem, un šīs piekļuves līmenis ir tāds pats, kāds tiek nodrošināts citiem tiešajiem lietotājiem. Dalībvalstis var uzlikt pienākumu savām valsts regulatīvajām iestādēm izvērtēt tādu īpašu pasākumu tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, vispārējās vajadzības un īpašās prasības, tostarp to apjomu un konkrēto formu.

2. Dalībvalstis, ņemot vērā apstākļus valstī, var veikt īpašus pasākumus, lai nodrošinātu to, ka arī tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti, var izmantot vairākumam tiešo lietotāju pieejamo priekšrocību izvēlēties uzņēmumus un pakalpojumu sniedzējus.

3. Īstenojot 1. un 2. punktā minētos pasākumus, dalībvalstis nodrošina atbilstību attiecīgajiem standartiem vai specifikācijām, kas publicēti saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīvas) 17. un 18. pantu."

7. Direktīvas 8. pantam pievieno šādu punktu:

"3. Ja atbilstīgi 1. punktam izraudzītais uzņēmums gatavojas nodot būtisku vietējā piekļuves tīkla aktīvu daļu vai visus šos tīkla aktīvus atsevišķai juridiskai vienībai, kam ir cits īpašnieks, tas jau savlaicīgi iepriekš informē valsts regulatīvo iestādi, lai minētajai iestādei būtu iespēja novērtēt, kā paredzamais darījums ietekmēs piekļuves nodrošināšanu noteiktā atrašanās vietā un telefona pakalpojumu sniegšanu saskaņā ar 4. pantu. Valsts regulatīvā iestāde var uzlikt, grozīt vai atsaukt īpašus pienākumus saskaņā ar Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva) 6. panta 2. punktu."

8. Direktīvas 9. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

"1. Valsts regulatīvās iestādes pārbauda, jo īpaši attiecībā uz valsts patēriņa cenām un ienākumiem, mazumtirdzniecības tarifu attīstību un līmeni pakalpojumiem, kas 4. līdz 7. pantā noteikti kā universālā pakalpojuma saistībās ietilpstoši un ko nodrošina izraudzītie uzņēmumi, vai kas citādi ir pieejami tirgū, ja nav izraudzītu uzņēmumu.

2. Dalībvalstis, ņemot vērā apstākļus valstī, var pieprasīt izraudzītajiem uzņēmumiem nodrošināt patērētājiem izvēles tarifus vai tarifu paketes, kas atšķiras no parastā komercpiedāvājuma, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka patērētājiem ar zemiem ienākumiem vai patērētājiem ar īpašām sociālajām vajadzībām netiek liegta 4. panta 1. punktā minētās piekļuves tīklam pieejamība vai izmantošana vai tādu pakalpojumu pieejamība

vai izmantošana, kas 4. panta 3. punktā un 5., 6. un 7. pantā noteikti kā universālā pakalpojuma saistībās ietilpstoši un ko nodrošina izraudzītie uzņēmumi."

9. Direktīvas 11. panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"4. Valsts regulatīvās iestādes ir tiesīgas noteikt pakalpojumu sniegšanas mērķus šādiem uzņēmumiem ar universālā pakalpojuma saistībām. To darot, valsts regulatīvās iestādes ņem vērā ieinteresēto personu apsvērumus, jo īpaši atbilstīgi 33. pantā minētajam."

10. Direktīvas III nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu nosaukumu:

"UZŅĒMUMU AR BŪTISKU IETEKMI TIRGŪ REGLAMENTĒJOŠA KONTROLE ĪPAŠOS MAZUMTIRDZNIECĪBAS TIRGOS".

11. Svītro 16. pantu.

12. Direktīvas 17. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes attiecīgajā mazumtirdzniecības tirgū uzliek atbilstīgas reglamentējošas saistības uzņēmumiem, kas norādīti kā uzņēmumi ar būtisku ietekmi tirgū saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 14. pantu, ja:

a) saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu veiktās tirgus analīzes rezultātā valsts regulatīvā iestāde secina, ka attiecīgajā mazumtirdzniecības tirgū, kas norādīts saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 15. pantu, nav pilnvērtīgas konkurences; un

b) valsts regulatīvā iestāde secina, ka saistības, kas uzliktas saskaņā ar Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 9. līdz 13. pantu, nedos iespēju sasniegt Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā noteiktos mērķus.";

b) svītro 3. punktu.

13. Svītro 18. un 19. pantu.

14. Direktīvas 20. līdz 23. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:

"20. pants

Līgumi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, abonējot pakalpojumus, ar ko nodrošina pieslēgumu kādam publiskajam komunikāciju tīklam un/vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, patērētājiem un citiem lietotājiem, kas to lūdz, ir tiesības uz līgumu ar uzņēmumu vai uzņēmumiem, kas nodrošina šādu pieslēgumu un/vai pakalpojumus. Šajā līgumā skaidri, visaptveroši un viegli uztverami norāda vismaz:

a) uzņēmuma identitāti un adresi;

b) sniedzamos pakalpojumus, konkrēti norādot:

- to, vai ir vai nav nodrošināta piekļuve neatliekamās palīdzības dienestiem un informācijai par zvanītāja atrašanās vietu, un norāda jebkādos ierobežojumus attiecībā uz 26. pantā minēto neatliekamās palīdzības pakalpojumu sniegšanu,

- informāciju par jebkādiem citiem nosacījumiem, ar ko ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, ja saskaņā ar Kopienas tiesībām šādi nosacījumi ir atļauti valsts tiesību aktos,

- obligāto sniegto pakalpojumu kvalitātes minimumu, proti, pieslēgšanas ātrumu un, vajadzības gadījumā, citus pakalpojumu kvalitātes parametrus, ko definējušas attiecīgās valsts regulatīvās iestādes,

- informāciju par visām procedūrām, kādas uzņēmums ieviesis, lai izmēritu un kontrolētu datu plūsmu nolūkā nepieļaut, ka konkrētā tīkla posmā datu plūsma ir maksimāla vai pārmērīga, un informāciju par to, kā šīs procedūras var ietekmēt pakalpojuma kvalitāti,

- piedāvātos tehniskās apkopes pakalpojumu veidus un nodrošinātos klientu atbalsta dienestus, kā arī iespējas sazināties ar minētajiem dienestiem,

- visus ierobežojumus, ko pakalpojumu sniedzējs uzliek piegādāto gala iekārtu lietojumam;

c) ja saskaņā ar 25. pantu pastāv pienākums abonentam izvēlēties, vai iekļaut savus personas datus un attiecīgos datus kādā sarakstā;

d) informāciju par cenām un tarifiem, par līdzekļiem, kā var iegūt atjauninātu informāciju par visiem piemērojamiem tarifiem un tehniskās apkopes maksājumiem, par piedāvātajiem maksāšanas paņēmieniem un visām izmaksu atšķirībām atkarībā no maksāšanas paņēmiena;

e) līguma darbības termiņu, pakalpojumu un līguma atjaunošanas un pārtraukšanas nosacījumus, tostarp:

- minimālo lietošanas termiņu vai apjomu, lai varētu izmantot bonusu piedāvājumus,

- kādi maksājumi ir saistīti ar numuru un citu identifikatoru pārvietojamību,

- kādi ir maksājumi par līguma laušanu, arī par gala iekārtu izmaksu atgūšanu;

f) kompensācijas un atlīdzības noteikumus, kas piemērojami, ja līgumā norādītais pakalpojumu kvalitātes līmenis nav nodrošināts;

g) domstarpību izšķiršanas procedūru uzsākšanas metodi saskaņā ar 34. pantu;

h) to, kāda veida pasākumus var veikt uzņēmums, reaģējot uz drošības vai neatkarības jomā notikušiem negadījumiem vai apdraudējumiem un vājām vietām.

Dalībvalstis var arī prasīt, lai līgumā būtu ietverta visa informācija, ko attiecīgas valsts iestādes šajā sakarā varētu sniegt par elektronisku komunikāciju tīklu un pakalpojumu lietojumu, lai nodarbotos ar nelikumīgām darbībām vai izplatītu kaitīgu saturu, un par aizsardzības līdzekļiem pret personiskas drošības, privātās dzīves un personas datu apdraudējumiem, kā norādīts 21. panta 4. punktā, un kas ir atbilstīga sniegtajam pakalpojumam.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka abonentiem ir tiesības lauzt līgumu bez soda piemērošanas, saņemot paziņojumu par pakalpojumu sniedzēju piedāvātajām līguma nosacījumu izmaiņām, ko sniedz uzņēmumi, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus. Abonentus atbilstīgi informē ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms šādām izmaiņām, tajā pašā laikā informējot arī par to tiesībām lauzt līgumu bez soda piemērošanas, ja tie nepiekrīt jaunajiem nosacījumiem. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var noteikt tādu paziņojumu formu.

21. pants

Informācijas pārredzamība un publicēšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes publisko elektronisko komunikāciju tīkla nodrošinātājiem un/vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem var uzlikt pienākumu publicēt pārskatāmu, salīdzināmu, atbilstīgu un atjauninātu informāciju par cenām un tarifiem, visām maksām, kas piemērojamas līguma laušanas gadījumā, kā arī informāciju par standartnoteikumiem, ko piemēro par tiešo lietotāju un patērētāju piekļuvi šo uzņēmumu piedāvātajiem pakalpojumiem un par to izmantošanu saskaņā ar II pielikumu. Šādu informāciju publicē skaidrā, vispusīgā un viegli pieejamā veidā. Valsts regulatīvās iestādes var noteikt papildu prasības, kā minētā informācija ir publicējama.

2. Valsts regulatīvās iestādes veicina salīdzināmas informācijas sniegšanu, lai lietotājiem un patērētājiem, piemēram, izmantojot interaktīvas rokasgrāmatas vai līdzvērtīgus paņēmienus, būtu iespēja neatkarīgi novērtēt alternatīvu izmantošanas modeļu izmaksas. Ja šādi līdzekļi bez maksas vai par samērīgu cenu nav pieejami tirgū, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes pašas vai ar trešo personu starpniecību spēj šādas rokasgrāmatas vai paņēmienus darīt pieejamus. Trešām personām ir tiesības bez maksas izmantot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju un/vai elektronisko komunikāciju tīkla nodrošinātāju publiskoto informāciju nolūkā pārdot vai darīt pieejamas šādas interaktīvas rokasgrāmatas vai līdzīgus paņēmienus.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvajām iestādēm ir iespēja uzņēmumiem, kas nodrošina publisko elektronisko komunikāciju tīklu un/vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, inter alia uzlikt pienākumu:

a) nodrošināt piemērojamu tarifu informāciju abonentiem par visiem numuriem vai pakalpojumiem, kam ir īpaši cenu uzlikšanas nosacījumi; attiecībā uz atsevišķu kategoriju pakalpojumiem attiecīgās valsts regulatīvās iestādes var prasīt, lai tādu informāciju sniedz tūlīt pirms savienojuma;

b) informēt abonentus, ja notikušas izmaiņas un viņu abonētais pakalpojums nenodrošina piekļuvi neatliekamās palīdzības dienestiem vai zvanītāja atrašanās vietas informācijai;

c) informēt abonentus par visām izmaiņām nosacījumos, ar ko ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietotnēm un/vai to izmantošanu, ja saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem šādi nosacījumi ir atļauti valsts tiesību aktos;

d) sniegt informāciju par visām procedūrām, kādas pakalpojumu sniedzējs ieviesis, lai izmērītu un kontrolētu datu plūsmu nolūkā nepieļaut, ka konkrētā tīkla posmā datu plūsma ir maksimāla vai pārmērīga, un informāciju par to, kā šīs procedūras var ietekmēt pakalpojuma kvalitāti;

e) informēt abonentus par tiesībām noteikt, vai iekļaut viņu personas datus un attiecīgu tipu datus sarakstā saskaņā ar Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) 12. pantu; un

f) regulāri informēt abonentus, kas ir personas ar invaliditāti, par datiem, kas attiecas uz konkrēti piedāvājamiem ražojumiem un viņiem paredzētiem pakalpojumiem.

Ja to uzskata par pareizu, attiecīgās valsts regulatīvās iestādes var veicināt pašregulatīvus vai kopregulatīvus pasākumus, pirms uzlikt kādu pienākumu.

4. Dalībvalstis var prasīt, lai 3. punktā minētie uzņēmumi pašreizējiem un jauniem abonentiem vajadzības gadījumā bez maksas sniegtu informāciju, kas sabiedrībā rada plašu ieinteresētību, izmantojot tos pašus līdzekļus, kurus uzņēmumi lieto ikdienas saziņā ar abonentiem. Šādā gadījumā šo informāciju nodrošina attiecīgās valsts iestādes standartformā, un tā attiecas, inter alia, uz šādiem tematiem:

a) parastākie elektronisko komunikāciju pakalpojumu lietojumi, iesaistoties nelikumīgās darbībās vai izplatot kaitīgu saturu, jo īpaši, ja tas var skart citu cilvēku tiesību un brīvību respektēšanu, arī autortiesību un blakustiesību pārkāpumus, un to juridiskās sekas; un

b) līdzekļus, kā aizsargāties pret personiskas drošības, privātās dzīves un personas datu apdraudējumiem, izmantojot elektronisko komunikāciju pakalpojumus.

22. pants

Pakalpojuma kvalitāte

1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes, iepriekš uzklaušījušas ieinteresēto personu viedokļus, var pieprasīt uzņēmumiem, kas nodrošina publiski

pieejamus elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus, publicēt salīdzināmu, atbilstīgu un atjauninātu informāciju tiešajiem lietotājiem par to pakalpojumu kvalitāti, un par pasākumiem, kas ir veikti, lai tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, nodrošinātu līdzvērtīgu piekļuvi. Minēto informāciju pirms tās publicēšanas pēc pieprasījuma sniedz valsts regulatīvajai iestādei.

2. Valsts regulatīvās iestādes, inter alia, var noteikt mērāmo pakalpojumu parametru kvalitāti un publicējamās informācijas saturu, formu un tipu, arī iespējamās kvalitātes sertifikācijas mehānismus, lai nodrošinātu tiešajiem lietotājiem, tostarp tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, piekļuvi plašai, salīdzināmai, ticamai un lietotājam draudzīgai informācijai. Attiecīgos gadījumos var izmantot III pielikumā izklāstītos parametrus, definīcijas un mērījuma metodes.

3. Lai novērstu pakalpojumu kvalitātes pazemināšanos un datu plūsmas kavējumus vai palēninājumus tīklos, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var noteikt minimālās pakalpojumu kvalitātes prasības uzņēmumam vai uzņēmumiem, kas nodrošina publiski pieejamus komunikāciju tīklus.

Valsts regulatīvās iestādes savlaicīgi pirms šādu prasību noteikšanas iesniedz Komisijai kopsavilkumu ar pamatojumu šādai rīcībai, paredzētajām prasībām un ierosināto turpmāko rīcību. Minēto informāciju dara pieejamu arī Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādei (BEREC). Komisija pēc iepazīšanās ar šo informāciju, sniedz komentārus vai ieteikumus, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka paredzamās prasības negatīvi neietekmē iekšējā tirgus darbību. Valsts regulatīvās iestādes, pieņemot lēmumus par prasībām, īpaši ņem vērā Komisijas komentārus un ieteikumus.

23. pants

Pakalpojumu pieejamība

Dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, lai katastrofālu tīkla darbības pārrāvumu vai force majeure gadījumā nodrošinātu piekļuvi publiski pieejamiem telefona pakalpojumiem, izmantojot publiskos komunikāciju tīklus. Dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmumi, kas sniedz publiski pieejamus telefona pakalpojumus, veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu nepārtrauktu piekļuvi neatliekamās palīdzības dienestiem."

15. Iekļauj šādu pantu:

"23.a pants

Līdzvērtīgas piekļuves un izvēles nodrošināšana tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti

1. Dalībvalstis dod iespēju attiecīgām iestādēm vajadzības gadījumā noteikt prasības, kas jāievēro uzņēmumiem, kuri sniedz publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, lai nodrošinātu, ka tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti:

- a) var izmantot piekļuvi elektronisko sakaru pakalpojumiem, kas ir līdzvērtīga piekļuvei, ko izmanto lielākā daļa tiešo lietotāju; un
- b) ir iespēja izmantot tiešo lietotāju lielākai daļai pieejamo uzņēmumu un pakalpojumu sniedzēju izvēli.

2. Lai varētu pieņemt un īstenot īpašus tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, piemērotus pasākumus, dalībvalstis veicina tādu gala iekārtu pieejamību, kuras nodrošina vajadzīgos pakalpojumus un funkcijas."

16. Direktīvas 25. pantu groza šādi:

- a) nosaukumu aizstāj ar šādu nosaukumu:

"Telefona uziņu dienesti";

- b) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka publiski pieejamu telefona pakalpojumu abonentiem ir tiesības uz ierakstu publiski pieejamā sarakstā, kā minēts 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā, un uz to, ka viņu informācija ir pieejama telefona uzziņu dienestu pakalpojumu sniedzējiem un/vai uzziņu dienestiem saskaņā ar šā panta 2. punktu.";

c) panta 3., 4. un 5. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

"3. Dalībvalstis nodrošina, ka visiem tiešajiem lietotājiem, kas nodrošināti ar publiski pieejamiem telefona pakalpojumiem, ir pieejami telefona uzziņu dienesti. Valsts regulatīvās iestādes spēj noteikt pienākumus un nosacījumus uzņēmumiem, kas kontrolē piekļuvi tiešajiem lietotājiem, lai sniegtu sarakstu aptauju pasākumus saskaņā ar Direktīvas 2002/19/EC (Piekļuves direktīva) 5. pantu. Šādi pienākumi un nosacījumi ir objektīvi, taisnīgi, nediskriminējoši un pārredzami.

4. Dalībvalstis neuztur nekādus normatīvus ierobežojumus, kas tiešajiem lietotājiem vienā dalībvalstī liedz tiešu piekļuvi uzziņu dienestam citā dalībvalstī, izmantojot balsu izsaukumu vai SMS, un dara visu iespējamo, lai to nodrošinātu saskaņā ar 28. pantu.

5. Šā panta 1. līdz 4. punktu piemēro saskaņā ar Kopienas tiesību aktu prasībām par personas datu un privātās dzīves aizsardzību un jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) 12. pantu."

17. Direktīvas 26. un 27. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:

"26. pants

Neatliekamās palīdzības dienesti un vienots Eiropas neatliekamās palīdzības numurs

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visi 2. punktā minēto pakalpojumu tiešie lietotāji, tostarp taksofonu lietotāji, izmantojot vienotu Eiropas neatliekamās palīdzības numuru "112" un dalībvalstu norādītus valsts ātrās palīdzības numurus, var izsaukt neatliekamās palīdzības dienestus bez maksas un neizmantojot nekādus maksāšanas līdzekļus.

2. Dalībvalstis, apspriežoties ar valsts regulatīvajām iestādēm, neatliekamās palīdzības dienestiem un pakalpojumu sniedzējiem, nodrošina, ka uzņēmumi, kas piedāvā elektronisko sakaru pakalpojumus vietējo zvanu veikšanai uz numuru vai numuriem valsts numerācijas plānā, nodrošina piekļuvi neatliekamās palīdzības dienestiem.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka uz vienotā Eiropas neatliekamās palīdzības numura "112" izsaukumiem tiek pienācīgi atbildēti un ka tos apstrādā valsts neatliekamās palīdzības sistēmu organizācijai vispiemērotākajā veidā. Uz šādiem izsaukumiem atbild un tos apstrādā vismaz tikpat ātri un efektīvi kā valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuru izsaukumus, ja tādus turpina izmantot.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, pieejamā piekļuve neatliekamās palīdzības dienestiem ir līdzvērtīga piekļuvei, ko nodrošina citiem tiešajiem lietotājiem. Pasākumi, ko veic nolūkā nodrošināt to, ka tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, ceļojot citās dalībvalstīs, ir iespējams piekļūt neatliekamās palīdzības dienestiem, cik vien iespējams pamatojas uz Eiropas standartiem vai parametriem, ko publicē saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 17. pantu, un tie neliedz dalībvalstīm pieņemt papildu prasības, lai sasniegtu šajā pantā izklāstītos mērķus.

5. Dalībvalstis nodrošina, ka attiecīgie uzņēmumi izsaucēja atrašanās vietas informāciju bez maksas dara pieejamu tai iestādei, kas nodrošina neatliekamās palīdzības izsaukumus, līdzko izsaukums sasniedz minēto iestādi. Šāda kārtība attiecas uz visiem zvaniem uz vienoto Eiropas neatliekamās palīdzības numuru "112". Dalībvalstis var attiecināt šīs saistības uz valsts ātrās palīdzības dienestu numuriem. Kompetentās valsts regulatīvās iestādes nosaka zvanītāja atrašanās vietas informācijas precizitātes un uzticamības kritērijus.

6. Dalībvalstis nodrošina, ka iedzīvotājus pienācīgi informē par vienotā Eiropas neatliekamās palīdzības numura "112" pieejamību un izmantošanu, jo īpaši ar tādām ierosmēm, kas konkrēti paredzētas personām, kuras ceļo no vienas dalībvalsts uz citu.

7. Lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi numura "112" pakalpojumiem dalībvalstīs, Komisija pēc apspriešanās ar BEREC var pieņemt tehniskās izpildes pasākumus. Tomēr šos tehniskās izpildes pasākumus pieņem, neskarot un neietekmējot neatliekamās palīdzības dienestu organizēšanu, kas paliek vienīgi dalībvalstu kompetencē.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 37. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

27. pants

Eiropas telefonu piekļuves kodi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kods "00" ir starptautiskās piekļuves standarta kods. Var noteikt vai paturēt spēkā īpašu kārtību izsaukumu veikšanai starp blakus esošām vietām, kas atrodas katra citā pusē robežai starp dalībvalstīm. Lietotājus, kas atrodas šādās vietās, pilnībā informē par šādu kārtību.

2. Par Eiropas Telenumerācijas telpas (ETNS) pārvaldību, tostarp par numuru piešķiršanu, un attīstības veicināšanu atbild tikai un vienīgi Kopienā dibināta un Komisijas apstiprināta juridiska vienība. Komisija pieņem vajadzīgos īstenošanas noteikumus.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka visi uzņēmumi, kas nodrošina publiski pieejamus telefona pakalpojumus ar starptautisku izsaukumu iespēju, apstrādā visus izsaukumus ETNS par cenām, kas ir līdzīgas tām, kuras noteiktas zvaniem no un uz citām dalībvalstīm."

18. Iekļauj šādu pantu:

"27.a pants

Saskaņoti numuri saskaņotiem pakalpojumiem ar sociālo vērtību, arī atlīdzības līniju numuri bērnu pazušanas gadījumā

1. Dalībvalstis plaši dara zināmus īpašus numurus diapazonā no "116", kā norādīts Komisijas Lēmumā 2007/116/EK (2007. gada 15. februāris) par valstu numuru sērijas, kas sākas ar 116, rezervēšanu saskaņotiem numuriem, kuri paredzēti saskaņotajiem pakalpojumiem ar sociālo vērtību []. Tās savā teritorijā veicina pakalpojumus, kam ir rezervēti tādi numuri.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka tiešie lietotāji, kas ir personas ar invaliditāti, vislielākajā iespējamajā mērā var piekļūt dienestiem, kuru tālrunu numuri sākas ar "116". Pasākumi, ko veic nolūkā nodrošināt to, ka tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, ceļojot citās dalībvalstīs, ir iespējams piekļūt šādiem dienestiem, ir pamatoti ar atbilstību attiecīgajiem standartiem vai specifikācijām, ko publicē saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 17. pantu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka iedzīvotājus pienācīgi informē par vienotā Eiropas ātrās palīdzības numura "116" pieejamību un izmantošanu, jo īpaši ar tādām ierosmēm, kas ir konkrēti paredzētas personām, kuras ceļo no vienas dalībvalsts uz citu.

4. Dalībvalstis – līdztekus vispārpiemērojamiem pasākumiem – visiem numuriem "116" sērijā, kuri ir piešķirti saskaņā ar 1., 2., un 3. punktu, dara visu iespējamo, lai nodrošinātu, ka iedzīvotājiem ir piekļuve dienestam, kas izmanto kādu "karsto līniju", lai ziņotu par pazudušiem bērniem. Palīdzības līnija ir pieejama pa numuru "116000".

5. Lai nodrošinātu numuru sērijas "116" un jo īpaši numura ziņošanai par pazudušiem bērniem "116000" efektīvu ieviešanu dalībvalstīs, tostarp pieejamību tiešajiem lietotājiem, kas ir personas ar invaliditāti, ja viņi ceļo citās dalībvalstīs, Komisija pēc apspriešanās ar BEREC var pieņemt tehniskus īstenošanas pasākumus. Tomēr šos tehniskos īstenošanas pasākumus pieņem, neskarot un neietekmējot šo dienestu organizēšanu, kas paliek vienīgi dalībvalstu kompetencē.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 37. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

19. Direktīvas 28. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"28. pants

Numuru un pakalpojumu pieejamība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, ja tas ir tehniski un saimnieciski rentabli, un izņemot gadījumus, ja izsauktais abonents komerciālu iemeslu dēļ ir izvēlējis ierobežot konkrētās ģeogrāfiskās teritorijās esošu izsaucēju piekļuvi, attiecīgās valsts iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiešajiem lietotājiem ir iespēja:

a) piekļūt pakalpojumiem Kopienā un tos lietot, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti konkrētai ģeogrāfiskai vietai; un

b) piekļūt visiem Kopienas numuriem neatkarīgi no operatora izmantotās tehnoloģijas un iekārtām, tostarp numuriem dalībvalstu valsts numerācijas plānos, ETNS numuriem un Vispārējiem starptautiskajiem bezmaksas numuriem (UIFN).

2. Dalībvalstis nodrošina, ka attiecīgās iestādes var prasīt no uzņēmumiem, kas nodrošina publiski pieejamus komunikāciju tīklus, un/vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, konkrētos gadījumos bloķēt piekļuvi numuriem vai pakalpojumiem, ja to pamato tādi iemesli kā krāpniecība vai nepareizs lietojums, un prasīt, lai tādos gadījumos elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji nedarītu zināmus ieņēmumus par savstarpējiem savienojumiem un citiem pakalpojumiem."

20. Direktīvas 29. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"1. Neskarot 10. panta 2. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var pieprasīt visiem uzņēmumiem, kas sniedz publiski pieejamus telefona pakalpojumus un/vai nodrošina piekļuvi publiskiem komunikāciju tīkliem, lietotājiem darīt pieejamas pilnībā vai daļēji I pielikuma B daļā minētās papildu iespējas, ņemot vērā tehniskās iespējas un ekonomisko dzīvotspēju, kā arī pilnīgi vai daļēji dara pieejamas papildu iespējas, kas minētas I pielikuma A daļā.";

b) svītro 3. punktu.

21. Direktīvas 30. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"30. pants

Pakalpojumu sniedzēja nomaiņas atvieglošana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visi abonenti ar numuriem no valsts telefona numerācijas plāna pēc pieprasījuma var saglabāt savu(-s) numuru(-us) neatkarīgi no uzņēmuma, kas sniedz pakalpojumus, saskaņā ar I pielikuma C daļas noteikumiem.

2. Valsts regulatīvās iestādes nodrošina, ka cenas, ko uzņēmumi savstarpēji piemēro par numura saglabāšanas nodrošināšanu, ir uz izmaksām vērstas un ka tiešie maksājumi abonentiem, ja tādi ir, nav šķērslis šo iespēju izmantošanai.

3. Valsts regulatīvās iestādes nenosaka mazumtirdzniecības tarifus par numuru saglabāšanu tā, ka tiktu traucēta konkurence, piemēram, nosakot īpašus vai kopējus mazumtirdzniecības tarifus.

4. Numuru pārvešanu un to sekojošu aktivēšanu veic pēc iespējas īsākā termiņā. Jebkurā gadījumā tiem abonentiem, kuri ir noslēguši līgumu par numura pārvešanu uz jaunu uzņēmumu, numuru aktivizē vienas darbdienu laikā.

Neskarot pirmo daļu, kompetentas valsts regulatīvās iestādes var noteikt vispārējo numuru pārvešanas procesu, ņemot vērā attiecīgās valsts noteikumus par līgumiem, tehnisko īstenojamību un nepieciešamību saglabāt pakalpojuma nepārtrauktību abonentam. Jebkurā gadījumā pakalpojuma zaudēšana numura pārvešanas procesā nepārsniedz vienu darba dienu. Kompetentās valsts iestādes, ja nepieciešams, ņem vērā

arī noteikumus nolūkā nodrošināt abonentu aizsargātību pārslēgšanas procesā, un to, ka pārslēgšana uz citu pakalpojuma sniedzēju nenotiek pret viņu gribu.

Dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmumiem tiek paredzētas atbilstīgas sankcijas, tostarp pienākums izmaksāt kompensācijas abonentiem, ja numuru pārvešana ir novēlota vai tās laikā pakalpojumu sniedzēji ir pieļāvuši pārkāpumus vai tie pieļauti viņu vārdā.

5. Dalībvalstis nodrošina, ka līgumi, ko patērētāji ir noslēguši ar uzņēmējiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju pakalpojumus, neatļauj pirmo saistību posmu, kas ir ilgāks par 24 mēnešiem. Dalībvalstis arī nodrošina, ka uzņēmumi piedāvā lietotājiem iespēju parakstīt līgumu, kura maksimālais termiņš ir 12 mēneši.

6. Neskarot jebkādu minimālo līguma termiņu, dalībvalstis nodrošina, ka līguma pārtraukšanas nosacījumi un kārtība nekavē pakalpojumu sniedzēja nomaiņu."

22. Direktīvas 31. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"1. Dalībvalstis var noteikt pamatotas saistības, kas jāievēro, īpašu radio un televīzijas apraides kanālu un papildu pakalpojumu raidīšanai uzņēmumiem, kas ir to jurisdikcijā un kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus, kurus izmanto radio vai televīzijas apraides izplatīšanai sabiedrībai, ja nozīmīgs šādu tīklu lietotāju skaits izmanto tos kā galveno līdzekli radio un televīzijas apraides saņemšanai. Šādas saistības nosaka tikai tad, ja tās ir vajadzīgas, lai īstenotu vispārējo interešu mērķus, kas skaidri un konkrēti noteikti katras dalībvalsts tiesību aktos, un tās ir samērīgas un pārskatāmas.

Šā punkta pirmajā daļā minētās saistības dalībvalstis pārskata vismaz viena gada laikā no 2011. gada 25. maija, izņemot gadījumus, kad dalībvalstis veikušas šādu pārskatīšanu iepriekšējos divos gados.

Dalībvalstis regulāri pārskata saistības, kas jāievēro."

23. Direktīvas 33. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"1. Tiktāl, ciktāl tas ir atbilstīgi, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes ņem vērā tiešo lietotāju, patērētāju (tostarp jo īpaši patērētāju, kas ir personas ar invaliditāti), ražotāju un elektronisku komunikāciju tīklu un/vai pakalpojumu uzņēmumu viedokļus par jautājumiem saistībā ar visu tiešo lietotāju un patērētāju tiesībām publiski pieejamu elektronisku komunikāciju pakalpojumu sakarā, jo īpaši, ja tiem ir būtiska ietekme uz tirgu.

Konkrēti, dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes izveido apspriešanās mehānismu, kurš nodrošina, ka lēmumu pieņemšanas procesā par jautājumiem, kas ir saistīti ar tiešo lietotāju un patērētāju tiesībām saistībā ar publiski pieejamiem elektronisku komunikāciju pakalpojumiem, pienācīgi tiek ņemtas vērā patērētāju intereses elektronisko komunikāciju jomā.";

b) pievieno šādu punktu:

"3. Neskarot attiecīgo valstu noteikumus, kas atbilst Kopienas tiesībām un ar ko veicina kultūras un masu mediju politikas mērķu sasniegšanu, piemēram, kultūru un valodu daudzveidību un masu mediju plurālismu, valsts regulatīvās iestādes un citas attiecīgas iestādes var veicināt tādu uzņēmumu sadarbību, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus, ar sektoriem, kas ir ieinteresētie veicināt likumīgu saturu elektronisko komunikāciju tīklos un pakalpojumos. Pie tādās sadarbības var piederēt arī tādās informācijas koordinācija, kas skar sabiedrības intereses un kas ir jādara pieejama saskaņā ar 21. panta 4. punktu un 20. panta 1. punkta otro daļu."

24. Direktīvas 34. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka ir pieejamas pārredzamas, nediskriminējošas, vienkāršas un lētas ārpustiesas procedūras, lai izšķirtu no šīs direktīvas izrietošas neatrisinātas

domstarpības starp patērētājiem un elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem un/vai tīkla nodrošinātājiem saistībā ar līgumu nosacījumiem un/vai to izpildi attiecībā uz šādu tīklu un/vai pakalpojumu nodrošināšanu. Dalībvalstis pieņem pasākumus, lai nodrošinātu to, ka minētās procedūras ļauj domstarpības atrisināt godīgi un ātri, un attiecīgos gadījumos var pieņemt atmaksāšanas un/vai kompensācijas sistēmu. Šādas procedūras ļauj objektīvi izšķirt domstarpības un neliedz patērētājam izmantot valsts tiesību aktos paredzēto tiesisko aizsardzību. Dalībvalstis var paplašināt šīs saistības tā, lai tās attiektos uz domstarpībām, kuros iesaistīti citi tiešie lietotāji."

25. Direktīvas 35. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"35. pants

Pielāgojumi pielikumos

Pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus un kas ir nepieciešami, lai pielāgotu I, II, III un VI pielikumu tehnoloģiju attīstībai vai tirgus pieprasījuma izmaiņām, pieņem Komisija saskaņā ar 37. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru."

26. Direktīvas 36. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"2. Valsts regulatīvās iestādes paziņo Komisijai par saistībām, kuras uzlikta uzņēmumiem, kas izraudzīti kā uzņēmumi ar universālā pakalpojuma saistībām. Komisijai nekavējoties paziņo par jebkurām izmaiņām, kas ietekmē saistības, vai par ietekmētajiem uzņēmumiem saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem."

27. Direktīvas 37. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"37. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz Komunikāciju komiteja, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 22. pantu.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu."

28. Direktīvas I, II, III pielikumu aizstāj ar šīs direktīvas I pielikuma tekstu un VI pielikumu aizstāj ar tekstu šīs direktīvas II pielikumā.

29. Direktīvas VII pielikumu svīturo.

2. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju)

Ar šo Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) groza šādi.

1. Direktīvas 1. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"1. Šajā direktīvā paredzēta dalībvalstu to noteikumu saskaņošana, ar kuriem jānodrošina pamattiesību un pamatbrīvību līdzvērtīgs aizsardzības līmenis, un jo īpaši tiesības uz privāto dzīvi un konfidencialitāti saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē, kā arī jānodrošina šo datu un elektronisko komunikāciju iekārtu un pakalpojumu brīva aprīte Kopienā."

2. Direktīvas 2. pantu groza šādi:

a) panta c) punktu aizstāj ar šādu punktu:

"c) "atrašānās vietas dati" ir jebkuri dati, kuri apstrādāti elektronisko komunikāciju tīklā vai kuru apstrādā elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs, norādot publiski

pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma lietotāja gala iekārtas ģeogrāfisko atrašanās vietu;";

b) panta e) punktu svītro;

c) pievieno šādu punktu:

"h) "personas datu aizsardzības pārkāpums" ir drošības pārkāpums, kura rezultātā notiek nejauša vai nelikumīga nosūtīto, uzglabāto vai citādi apstrādāto personas datu iznīcināšana vai nejauša zaudēšana, pārveidošana, neatļauta vai nelikumīga izpaušana vai piekļuve, un jebkurš cits nelikumīgs apstrādes veids, kas saistīts ar noteikumu par publiski pieejamiem komunikāciju pakalpojumiem Kopienā."

3. Direktīvas 3. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"3. pants

Attiecīgie pakalpojumi

Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu publiskos komunikāciju tīklos Kopienā, tostarp publiskos komunikāciju tīklos, kuros var izmantot datu vākšanas un identifikācijas ierīces."

4. Direktīvas 4. pantu groza šādi:

a) nosaukumu aizstāj ar šādu nosaukumu:

"Apstrādes drošība";

b) pievieno šādu punktu:

"1.a Neskarot Direktīvu 95/46/EK, ar 1. punktā minētajiem pasākumiem nodrošina vismaz to, ka:

- personas datiem var piekļūt tikai pilnvarots personāls un tikai ar likumu atļautiem mērķiem,

- uzglabātos vai pārsūtītos personas datus aizsargā no nejaušas vai nelikumīgas iznīcināšanas, nejaušas nozaudēšanas vai izmaiņšanas un no neatļautas vai nelikumīgas uzglabāšanas, apstrādes, piekļuves vai izpaušanas, un

- nodrošina, ka tiek īstenota drošības politiku saistībā ar personas datu apstrādi.

Attiecīgās valsts iestādes ir pilnvarotas veikt to pasākumu novērtējumu, ko veic publiski pieejamu elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēji, un publicēt ieteikumus par paraugpraksi attiecībā uz drošības līmeni, kāds jāsasniedz ar šiem pasākumiem.";

c) iekļauj šādus punktus:

"3. Ja noticis personas datu aizsardzības pārkāpums, publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējs bez nepamatotas kavēšanās paziņo kompetentajai valsts regulatīvajai iestādei par šādu personas datu aizsardzības pārkāpumu.

Ja personas datu aizsardzības pārkāpums var atstāt nevēlamu ietekmi uz abonenta vai individuālā lietotāja personas datiem un privāto dzīvi, pakalpojumu sniedzējs bez nepamatotas kavēšanās par pārkāpumu informē arī abonentu vai individuālo lietotāju.

Abonenti vai attiecīgie individuālie lietotāji nav jāinformē par pārkāpumu, kas skar personas datus, ja pakalpojumu sniedzējs kompetentajai iestādei ir uzskatāmi pierādījis, ka tas ir īstenojis atbilstīgus tehniskus aizsardzības pasākumus un šie pasākumi tikuši piemēroti datiem, ko skāris drošības pārkāpums. Ar šādiem tehniskiem aizsardzības pasākumiem datus padara neskaidrus personām, kurām nav pilnvaru piekļūt datiem.

Neskarot pakalpojuma sniedzēja pienākumu paziņot abonentam vai attiecīgajam individuālajam lietotājam, ja pakalpojuma sniedzējs par personas datu aizsardzības pārkāpumu jau nav paziņojis abonentam vai individuālajam lietotājam, to paziņot var

pieprasīt kompetentā valsts iestāde, ņemot vērā šāda pārkāpuma iespējamo nelabvēlīgo ietekmi.

Paziņojumā abonentam vai individuālajam lietotājam raksturo vismaz personas datu aizsardzības pārkāpuma būtību un kontaktpunktus, kuros var iegūt plašāku informāciju, un iesaka pasākumus personas datu aizsardzības pārkāpuma iespējamās nelabvēlīgās ietekmes mazināšanai. Paziņojumā kompetentā valsts iestāde turklāt izklāsta pārkāpuma sekas un pakalpojumu sniedzēja ierosinātos vai veiktos pasākumus, lai novērstu personas datu aizsardzības pārkāpuma sekas.

4. Atbilstīgi jebkādiem tehniskās izpildes pasākumiem, kas pieņemti saskaņā ar 5. punktu, kompetentās valsts iestādes var pieņemt pamatnostādnes un vajadzības gadījumā izdot instrukcijas par apstākļiem, kādos pakalpojuma sniedzējiem ir jāpaziņo par personas datu aizsardzības pārkāpumiem, par šāda paziņojuma formātu, un par šādas paziņošanas veidu. Kompetentās valsts iestādes arī spēj pārbaudīt, vai pakalpojumu sniedzēji ievēro ar šo punktu viņiem uzliktās paziņošanas saistības, un pārkāpumu gadījumā piemēro attiecīgas sankcijas.

Pakalpojumu sniedzēji veido personas datu aizsardzības pārkāpumu reģistru, norādot šādu pārkāpumu izdarīšanas apstākļus, to sekas un veiktās koriģējošās darbības, kas ir pietiekamas, lai kompetentās valsts iestādes varētu pārbaudīt atbilstību 3. punkta noteikumiem. Reģistrs ietver tikai šā mērķa īstenošanai nepieciešamo informāciju.

5. Lai nodrošinātu 2., 3. un 4. punktā minēto pasākumu īstenošanas konsekvenci, Komisija pēc apspriešanās ar Eiropas Tīklu un informācijas drošības aģentūru (ENISA), Darba grupa par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK 29. pantu un Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju var pieņemt tehniskus īstenošanas pasākumus attiecībā uz šajā pantā minēto informēšanas un paziņošanas prasību piemērošanas apstākļiem, veidu un kārtību. Komisija iesaista visas ieinteresētās personas, jo īpaši tādēļ, lai gūtu informāciju par labākajiem tehniskajiem un ekonomiskajiem paņēmieniem, kādi pastāv šā panta īstenošanai.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 14.a panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru."

5. Direktīvas 5. panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"3. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas uzglabāšana abonenta vai lietotāja gala iekārtā vai piekļuves iegūšana šādā iekārtā jau uzglabātai informācijai ir atļauta tikai ar nosacījumu, ka attiecīgais abonents vai lietotājs ir devis savu piekrišanu un saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK nodrošināts ar skaidru un visaptverošu informāciju, tostarp par apstrādes nolūku. Tas neliedz jebkādu tehnisku uzglabāšanu vai piekļuvi, kas paredzēta vienīgi, lai veiktu saziņas pārraidīšanu elektronisko sakaru tīklā, vai kas noteikti nepieciešama tā informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējam, kuru skaidri pieprasījis abonents vai lietotājs."

6. Direktīvas 6. panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"3. Elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirdzniecības nolūkā vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanas nolūkā publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs var apstrādāt 1. punktā minēto informāciju līdz līmenim un tik ilgi, cik nepieciešams šādiem pakalpojumiem vai tirdzniecībai, ja abonents vai lietotājs, uz kuru šī informācija attiecas, pirms tam ir devis savu piekrišanu. Lietotājiem vai abonentiem dod iespēju jebkurā laikā atsaukt savu piekrišanu informācijas par datu plūsmu apstrādei."

7. Direktīvas 13. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"13. pants

Nevēlami sakari

1. Automātisku izsaukuma un komunikācijas sistēmu bez cilvēka iesaistīšanās (automātiskā atbildētāja), faksa aparātu (faksa) vai elektroniskā pasta izmantošanu ar tiešu tirdzniecību saistītiem mērķiem var pieļaut tikai attiecībā uz abonentiem vai lietotājiem, kas snieguši iepriekšēju piekrišanu.

2. Neatkarīgi no 1. punkta, ja fiziskas vai juridiskas personas no saviem klientiem iegūst to elektroniskā pasta elektronisko kontaktinformāciju produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK, šīs pašas fiziskās vai juridiskās personas var izmantot šo elektronisko kontaktinformāciju savu līdzīgu produktu vai pakalpojumu tiešai tirdzniecībai ar noteikumu, ka klientiem ir dota skaidra iespēja bez maksas un izmantojot vienkāršu metodi šādas elektroniskās kontaktinformācijas vākšanas laikā iebilst pret tās izmantošanu, un attiecībā uz katru ziņojumu, ja klients sākotnēji nav atteicis šādu izmantošanu.

3. Dalībvalstis veic attiecīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka bez attiecīgo abonentu vai lietotāju piekrišanas vai attiecībā uz abonentiem vai lietotājiem, kas nevēlas saņemt attiecīgās komunikācijas, bez maksas netiktu atļauti nevēlami sakari ar tiešu pārdošanu saistītiem mērķiem, izņemot 1. un 2. punktā minētos līdzekļus, vienu no šīm iespējām nosaka ar katras valsts tiesību aktiem, ņemot vērā, ka abas iespējas abonentam vai lietotājam jānodrošina bez maksas.

4. Katrā ziņā elektronisko pastu sūtīšana tiešas tirdzniecības nolūkā, slēpjot vai noklusējot sūtītāja identitāti, kura vārdā sakari ir veikti, vai pretrunā Direktīvas 2000/31/EK 6. pantam, vai bez reālas adreses, uz kuru saņēmējs var nosūtīt pieprasījumu par šādu sakaru pārtraukšanu, vai tāda saņēmēju aicināšana apmeklēt tīmekļa vietnes, kas ir pretrunā šim pantam, ir aizliegta.

5. Šā panta 1. un 3. punkts attiecas uz abonentiem, kas ir fiziskas personas. Saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem un katrā valstī spēkā esošajiem tiesību aktiem, dalībvalstis arī nodrošina, ka attiecībā uz nevēlamiem sakariem tiek pienācīgi aizsargātas to abonentu likumīgās intereses, kuri nav fiziskas personas.

6. Neskarot jebkādus administratīvus līdzekļus, ko var noteikt, tostarp saskaņā ar 15.a panta 2. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka jebkura privātpersona vai juridiska persona, ko negatīvi ietekmējuši atbilstīgi šim pantam pieņemtu valsts noteikumu pārkāpumi un kuru likumīgās interesēs tādēļ ir pārtraukt vai aizliegt šādus pārkāpumus, tostarp elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējs, kas aizstāv savas likumīgās uzņēmējdarbības intereses, var vērsties tiesā pret šādiem pārkāpumiem. Dalībvalstis var arī pieņemt konkrētus noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem, kuru paviršība ir veicinājusi atbilstīgi šim pantam pieņemtu valsts noteikumu pārkāpumus."

8. Iekļauj šādu pantu:

"14.a pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz Komunikāciju komiteja, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 22. pantu.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1., 2., 4. un 6. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu."

9. Direktīvas 15. pantā iekļauj šādu punktu:

"1.b Pakalpojumu sniedzēji izstrādā iekšējās procedūras, lai atbildētu uz pieprasījumiem piekļūt lietotāju personas datiem, pamatojoties uz valsts noteikumiem, kas pieņemti saskaņā ar 1. punktu. Pakalpojumu sniedzēji pēc kompetentās valsts iestādes pieprasījuma sniedz tai informāciju par minētajām procedūrām, saņemto pieprasījumu skaitu, attiecīgo juridisko pamatojumu un pakalpojumu sniedzēju atbildēm."

10. Iekļauj šādu pantu:

"15.a pants

Īstenošana un izpilde

1. Dalībvalstis paredz noteikumus par sankcijām, tostarp attiecīgā gadījumā par kriminālsodiem, kas piemērojami par to valsts tiesību aktu pārkāpumiem, kuri pieņemti atbilstīgi šai direktīvai, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to īstenošanu. Paredzētajam sankcijām ir jābūt iedarbīgām, samērīgām un atturošām, un tās var piemērot attiecībā uz visu pārkāpuma laikposmu, pat ja šis pārkāpums pēc tam ir novērsts. Dalībvalstis līdz 2011. gada 25. maijam par šiem noteikumiem paziņo Komisijai un nekavējoties ziņo tai par visiem turpmākiem grozījumiem, kas tos ietekmē.

2. Neskarot jebkādas tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas varētu būt pieejami, dalībvalstis nodrošina, ka kompetentajai valsts iestādei un, attiecīgā gadījumā, citām valsts iestādēm ir pilnvaras pieprasīt pārtraukt 1. punktā minētos pārkāpumus.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentajai valsts regulatīvās iestādei un, attiecīgā gadījumā, citām valsts iestādēm ir nepieciešamās izmeklēšanas pilnvaras un resursi, tostarp tiesības iegūt jebkādu attiecīgu informāciju, kas tām varētu būt vajadzīga, lai uzraudzītu un izpildītu atbilstīgi šai direktīvai pieņemtos valsts tiesību aktus.

4. Attiecīgās valsts regulatīvās iestādes var pieņemt pasākumus, lai nodrošinātu efektīvu pārrobežu sadarbību, izpildot atbilstīgi šai direktīvai pieņemtos valsts tiesību aktus, un lai izveidotu harmonizētus nosacījumus tādu pakalpojumu sniegšanai, kas saistīti ar pārrobežu datu plūsmām.

Valsts regulatīvās iestādes savlaicīgi pirms šādu pasākumu pieņemšanas iesniedz Komisijai kopsavilkumu ar pamatojumu šādai rīcībai, paredzētajiem pasākumiem un ierosināto turpmāko rīcību. Komisija, pēc iepazīšanās ar šo informāciju un apspriešanās ar ENISA un Darba grupu par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 95/46/EK 29. pantu, sniedz komentārus vai ierosinājumus, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka paredzētie pasākumi negatīvi neietekmē iekšējā tirgus darbību. Valsts regulatīvās iestādes, pieņemot lēmumus par pasākumiem, īpaši ņem vērā Komisijas komentārus un ieteikumus."

3. pants

Grozījumi Regulā (EK) Nr. 2006/2004

Regulas (EK) Nr. 2006/2004 (Regula par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā) pielikumam pievieno šādu punktu:

"17. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju): 13. pants (OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.)."

4. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2011. gada 25. maijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis tūlīt dara Komisijai zināmu minēto pasākumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

5. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

6. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2009. gada 25. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –

priekšsēdētājs

J. Buzek

Padomes vārdā –

priekšsēdētāja

Å. Torstensson

[1] OV C 224, 30.8.2008., 50. lpp.

[2] OV C 257, 9.10.2008., 51. lpp.

[3] OV C 181, 18.7.2008., 1. lpp.

[4] Eiropas Parlamenta 2008. gada 24. septembra Atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts), Padomes 2009. gada 16. februāra Kopējā nostāja (OV C 103 E, 5.5.2009., 40. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2009. gada 6. maija Nostāja un Padomes 2009. gada 26. oktobra Lēmums.

[5] OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.

[6] OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.

[7] OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.

[8] OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.

[9] OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.

[10] OV L 91, 7.4.1999., 10. lpp.

[11] OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.

[12] OV L 249, 17.9.2002., 21. lpp.

[13] OV L 49, 17.2.2007., 30. lpp.

[14] OV L 36, 7.2.1987., 31. lpp.

[15] OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.

[16] OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp.

[17] OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

[18] OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

[] OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp."

[] OV L 49, 17.2.2007., 30. lpp."

I PIELIKUMS

"

"

I PIELIKUMS

DIREKTĪVAS 10. PANTĀ (IZDEVUMU KONTROLE), 29. PANTĀ (PAPILDU IESPĒJAS) UN 30. PANTĀ (PAKALPOJUMU SNIEDZĒJA NOMAIŅAS ATVIEGLOŠANA) MINĒTO IESPĒJU UN PAKALPOJUMU APRAKSTS

A daļa: Direktīvas 10. pantā minētās iespējas un pakalpojumi

a) Detalizēti rēķini

Dalībvalstīm jānodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes saskaņā ar attiecīgo tiesību aktu prasībām par personas datu un privātās dzīves aizsardzību var noteikt to detalizēto rēķinu pamatlīmeni, ar kuriem uzņēmumiem bez maksas jānodrošina abonenti, lai tie varētu:

- i) pārbaudīt un kontrolēt par publiskā komunikāciju tīkla izmantošanu noteiktā atrašanās vietā un/vai par citu saistītu publiski pieejamu telefona pakalpojumu izmantošanu uzliktos maksājumus; un
- ii) pienācīgi pārraudzīt to lietošanu un izdevumus, un tādējādi samērīgi kontrolēt savus rēķinus.

Attiecīgā gadījumā par pieņemamiem tarifiem vai bez maksas abonentiem var piedāvāt papildu līmeņa detalizāciju.

Izsaukumi, kas izsaucējam abonentam ir bez maksas, tostarp palīdzības līniju izsaukumi, nav jānorāda attiecīgā izsaucēja abonenta detalizētajā rēķinā.

- b) Izvēles izsaukumu bloķējums izejošajiem izsaukumiem vai īpašām SMS vai MMS, vai, ja tehniski iespējams, citām līdzīgām lietotnēm, bezmaksas iespēja, kad abonents, pieprasot izraudzītajam uzņēmumam, kas nodrošina telefona pakalpojumus, bez maksas var bloķēt noteikta veida izejošos izsaukumus vai īpašas SMS vai MMS, vai citas līdzīgas lietotnes, vai noteikta veida numuru izsaukumus.

c) Priekšapmaksas sistēmas

Dalībvalstīm jānodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var pieprasīt izraudzītajiem uzņēmumiem nodrošināt iespēju patērētājiem maksāt par piekļuvi publiskajam komunikāciju tīklam un izmantot publiski pieejamus telefona pakalpojumus ar priekšapmaksas noteikumiem.

d) Pieslēguma maksas pēcapmaksa

Dalībvalstīm jānodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes var pieprasīt izraudzītajiem uzņēmumiem ļaut patērētājiem veikt samaksu par pieslēgumu publiskajam komunikāciju tīklam ar pēcapmaksu zināmā laikposmā.

e) Rēķinu neapmaksāšana

Dalībvalstīm jāatļauj konkrēti pasākumi, kam jābūt samērīgiem, nediskriminējošiem un atklātiem, lai segtu neapmaksātus telefona rēķinus, ko izdevuši uzņēmumi. Minētie pasākumi ir paredzēti, lai nodrošinātu to, ka abonentam iepriekš izsniedz pienācīgu brīdinājumu par vēlāku pakalpojuma pārtraukšanu vai atvienošanu. Izņemot krāpniecības gadījumus, gadījumus, ja rēķinu samaksa ir pastāvīgi kavēta vai nenotiek vispār, tādi pasākumi ir paredzēti, lai, ciktāl tas ir tehniski iespējams, nodrošinātu, ka jebkura pakalpojuma pārtraukšana aprobežotos ar attiecīgo pakalpojumu. Atvienošanai par rēķinu nemaksāšanu vajadzētu notikt tikai pēc pienācīga brīdinājuma abonentam.

Dalībvalstis var ļaut ierobežotu pakalpojumu posmu pirms pilnīga atvienojuma, un tā laikā ir atļauti izsaukumi, par ko abonentam nav jāmaksā (piemēram, "112" izsaukumi).

f) Konsultācijas par tarifiem

t. i., pakalpojums, ar kuru saskaņā abonenti var pieprasīt uzņēmumam sniegt informāciju par alternatīviem zemākiem tarifiem, ja tādi ir pieejami.

g) Izmaksu kontrole

t. i., pakalpojums, saskaņā ar kuru uzņēmums piedāvā citus rīkus abonentiem, ja šos rīkus valsts regulatīvā iestāde atzinusi par pienācīgiem, lai viņi varētu kontrolēt publiski pieejamu telekomunikāciju pakalpojumu izmaksas, tostarp nodrošinot bezmaksas brīdinājumu nosūtīšanu patērētājiem, ja konstatēti normai neatbilstīgi patēriņa modeļi.

B daļa: Iespējas, kas minētas 29. pantā

a) Tonālā numura sastādīšana vai DTMF (divtoņu daudzfrekvenču signālu pārraide)

t. i., publiskajā komunikāciju tīklā uzturēta DTMF toņu izmantošana, kā noteikts ETSI ETR 207, pilnīgi signālu pārraidei tīklā gan dalībvalsts iekšienē, gan starp dalībvalstīm.

b) Izsaucēja līnijas noteikšana

t. i., izsaucēja numurs tiek uzrādīts izsauktajai personai pirms savienojuma izveidošanas.

Šī iespēja būtu jānodrošina saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem par personas datu un privātās dzīves aizsardzību, jo īpaši saskaņā ar Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).

Ciktāl tas ir tehniski iespējams, operatoriem būtu jānodrošina dati un signāli, lai atvieglotu izsaucēja līnijas noteikšanu un tonālo numura sastādīšanu, sniedzot pakalpojumus starp dalībvalstīm.

C daļa: Direktīvas 30. pantā minēto numura saglabāšanas noteikumu īstenošana

Prasību par to, ka visi abonenti ar numuriem no valsts numerācijas plāna pēc pieprasījuma var saglabāt savu(-us) numuru(-us) neatkarīgi no uzņēmuma, kas sniedz pakalpojumus, piemēro:

a) ģeogrāfisko numuru gadījumā – noteiktā atrašanās vietā; un

b) tādu numuru gadījumā, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai – jebkurā atrašanās vietā.

Šī daļa neattiecas uz numura saglabāšanu, pārejot starp tīkliem, kas nodrošina pakalpojumus noteiktā atrašanās vietā, un mobilajiem tīkliem.

""

II PIELIKUMS

INFORMĀCIJA, KAS JĀPUBLICĒ SASKAŅĀ AR 21. PANTU

(INFORMĀCIJAS PĀRRLEDZAMĪBA UN PUBLICĒŠANA)

Valsts regulatīvajai iestādei ir pienākums nodrošināt, ka šajā pielikumā minēto informāciju publicē saskaņā ar 21. pantu. Valsts regulatīvajai iestādei ir jāizlemj, kura informācija jāpublicē uzņēmumiem, kas nodrošina publiskos komunikāciju tīklus un/vai publiski pieejamus telefona pakalpojumus, un kura informācija jāpublicē pašai valsts regulatīvajai iestādei, lai nodrošinātu to, ka patērētāji varētu izdarīt izvēli, pamatojoties uz informāciju.

1. Uzņēmuma(-u) nosaukums un adrese

To uzņēmumu nosaukums un galvenā biroja adrese, kas nodrošina publiskos komunikāciju tīklus un/vai publiski pieejamus telefona pakalpojumus.

2. Piedāvāto pakalpojumu apraksts

2.1. Piedāvāto pakalpojumu joma

2.2. Standarta tarifi norādīt, kādi pakalpojumi ir ietverti katrā tarifa elementā (piemēram, maksa par piekļuvi, visi maksājumi par lietošanu, maksa par tehnisko apkopi), un iekļaujot sīku informāciju par piemērotajām standarta atlaidēm un īpašiem tarifu režīmiem, un konkrētām grupām paredzētiem tarifu režīmiem, un visiem papildu maksājumiem, kā arī maksu par gala iekārtām.

2.3. Kompensāciju/atlīdzināšanas politika, tostarp konkrēta informācija par visiem piedāvātajiem kompensāciju/atlīdzināšanas režīmiem.

2.4. Piedāvāto tehniskās apkopes pakalpojumu veidi.

2.5. Standarta līguma nosacījumi, tostarp jebkāds minimālais līguma termiņš, līguma pārtraukšanas nosacījumi un kārtība un tiešie maksājumi saistībā ar numura un citu identifikatoru saglabāšanu, ja tādi ir.

3. Domstarpību izšķiršanas mehānismi, tostarp uzņēmuma izveidotie.

4. Informācija par tiesībām attiecībā uz universālo pakalpojumu, attiecīgā gadījumā iekļaujot I pielikumā minētās iespējas un pakalpojumus.

""

III PIELIKUMS

PAKALPOJUMA KVALITĀTES PARAMETRI

Pakalpojuma kvalitātes parametri, definīcijas un mērījumu metodes, kas minētas 11. un 22. pantā

Uzņēmumiem, kas nodrošina piekļuvi publiskam komunikāciju tīklam

PARAMETRS (1. piezīme) | DEFINĪCIJA | MĒRĪJUMU METODE |

Pirmā savienojuma nodrošināšanas laiks | ETSI EG 202 057 | ETSI EG 202 057 |

Kļūmes savienojumos katrā piekļuves līnijā | ETSI EG 202 057 | ETSI EG 202 057 |

Kļūmju novēršanas laiks | ETSI EG 202 057 | ETSI EG 202 057 |

Uzņēmumiem, kas nodrošina publiski pieejamus telefona pakalpojumus

ETSI EG 202 057-1, versijas numurs 1.3.1. (2008. gada jūlijs)

Savienošanās ilgums (2. piezīme) | ETSI EG 202 057 | ETSI EG 202 057 |

Uzziņu dienestu atbildes laiks | ETSI EG 202 057 | ETSI EG 202 057 |

Darba kārtībā esošu monētu un karšu taksofonu daļa | ETSI EG 202 057 | ETSI EG 202 057 |

Sūdzības par kļūdainiem rēķiniem | ETSI EG 202 057 | ETSI EG 202 057 |

Nesekmīgo izsaukumu daļa (2. piezīme) | ETSI EG 202 057 | ETSI EG 202 057 |

1. piezīme

Parametriem būtu jānodrošina iespēja analizēt darbību reģionālā mērogā (t. i., ne mazāk kā 2. līmenis Eurostat izstrādātajā statistiski teritoriālo vienību nomenklatūrā (NUTS)).

2. piezīme

Dalībvalstis var izlemt nepieprasīt saglabāt atjauninātu informāciju par šo divu parametru darbību, ja ir pieejami pierādījumi, kas apliecina apmierinošu darbību šajās divās jomās.

"

"

II PIELIKUMS**"VI PIELIKUMS****PATĒRĒTĀJU DIGITĀLO IEKĀRTU SAVIETOJAMĪBA, KAS MINĒTA 24. PANTĀ**

1. Kopējais kodēšanas algoritms un atvērta uztveršana

Visām patērētāju iekārtām, kas ir paredzētas, lai uztvertu parastos digitālus televīzijas signālus (t. i., apraidi, izmantojot virszemes, kabeļu vai satelītu pārraides, kas galvenokārt ir paredzētas stacionāriem uztvērējiem, piem., DVB-T, DVB-C vai DVB-S), ko pārdod vai iznomā, vai citādi dara pieejamas Kopienā, un kas var atkodēt digitālus televīzijas signālus, ir jāspēj:

- atkodēt tādus signālus saskaņā ar kopējo Eiropas vienotu kodēšanas algoritmu, ko piemēro atzīta Eiropas standartu organizācija, kas pašlaik ir ETSI,
- skaidri rādīt pārraidītos signālus ar noteikumu, ka, ja iekārtas ir nomātas, nomnieks pilda attiecīgo nomas līgumu.

2. Savietojamība analogiem un digitāliem televizoriem

Jebkuram analogajam televizoram ar integrālo ekrānu ar redzamo diagonāli, lielāku par 42 cm, ko pārdod vai iznomā Kopienā, ir jābūt ar vismaz vienu atvērtu saskarnes rozeti, ko standartizējusi atzīta Eiropas standartu organizācija, piemēram, kā minēts Cenelec EN 50 049-1:1997 standartā, kas ļauj pieslēgt vienkāršas perifērijas iekārtas, īpaši papildu dekoderus un digitālus uztvērējus.

Jebkuram digitālam televizoram ar integrālo ekrānu ar redzamo diagonāli, lielāku par 30 cm, ko pārdod vai iznomā Kopienā, ir jābūt ar vismaz vienu atvērtu saskarnes rozeti (kas atbilst vai nu Eiropas standartu organizācijas pieņemtam vai atzītam standartam, vai rūpniecībā plaši lietotiem parametriem), piemēram, ar DVB vienoto saskarņu savienotāju, kas ļauj pieslēgt vienkāršas perifērijas iekārtas, un tam jāspēj cauri laist visus digitālo televīzijas signālu elementus, arī informāciju par interaktīviem un ierobežotas piekļuves pakalpojumiem."
